



Desen de MATTY

- Spune drept, pe dumneata nu te-ai mulțumi și-un meci nul?
- Să spun drept, eu m-aș mulțumi cu o simplă ștampilă!



Să mor dacă știu în ce împrejurări am murit. Credeam că trăiesc și când m-am trezit eram mort. Dar mort de-a binelea, nu ca unul din eroii lui Poliakov. Să știți că nu e cine știe ce scofală trecerea pe lumea cealaltă. Nici măcar nu-ți dă senzații tari. Mai întâi simți așa, ca o toropeală care te trage la somn. Ah, și ce-ai mai dormi de n-ar fi prietenii și tot felul de neamuri insuportabile care îți bizăie la cap, morfolindu-și batistele în mîini. Ce stupiditate! Pling fiindcă vrei să dormi! O viață întreagă am suferit de insomnii și nu m-a plîns nimeni. Fiecare îmi dorea „noapte bună”, „somm ușor” și acum, cînd în sfîrșit m-a potopit somnul, în loc să tacă, stau la căpătii și bocesc ca niște babe.

Așadar, prima senzație a fost cea de toropeală. Apoi am închis ochii și n-am mai avut chef să-i deschid. Pentru ce să-i deschid? Ca să văd pentru a mia oară mutra bleagă a lui vîru' meu, care zbie-ra în gura mare, că sînt rușinea fami-liei? Și care în aceste clipe se bate cu pumnii în cap! Ah, barem de-ar fi pumnii mei! Sau ca să văd ochii cenușii și inexpressivi ai nevastă-mi, care mă isco-deau cînd veneam seara tirziu de la ședin-țe! Ori chipul antipatic al șefului meu de birou, care nu m-a propus niciodată la primă, sub pretextul idiot că întirzii de la serviciu, că nu-mi vîd de treabă și că incurc lucrările? Uite, nu mai am chef să deschid ochii! În ciuda lor. Să crape de necaz că eu stau întins comod, lăfăindu-mă singur pe studio, în timp ce dumnealor, în jurul meu, se înghesuie unul într-altul ca în tramvai, ca în autobuz, ca la coadă la cinema, cu singura deosebire că în loc să-și arunce unul altuia: „Dacă nu-ți place, ia mașină mică”, sau: „Ce te înghesuie,

sălbaticule?”, oftează, plîng, se afumă și se înecă la fumul gros al luminărilor care îmi ard la cap, ca să dovedească pe-semne că cel puțin în această situație sînt un cap luminat.

Aud voci străine. Aha, au sosit neamu-rite din provincie. Nici acum nu mă lasă să trăiesc liniștit. Abia au fost în vară și mi-au întors casa pe dos. Au stat o lună pe capul meu. Azi au picat din nou. În cîrcă îl poartă pe Săndel, care n-a împlinit încă nici opt luni și-l așează lingă mine ca să-mi aducă un ultim omagiu. Fir-ați voi să fiți, luați-l de aici că-mi omagiază cos-tumul din stofă de lînă...

Uite-o și pe nesuferita de cumnată-mea, care zbie-ra în gura mare că sînt meschin și neprimitor. Acum bocește. Poate că regretă. Îi șoptește lui unchiu-meu: „Ce om era! Ce suflet mare! Cînd îl înmormîntați?” „Mîine la patru”. „Sărmanul! Și „Romarta” la ce oră se deschide? Că dacă tot sîntem în București, măcar atîta bucurie să avem”.

Uite-l colo, în colț, pe Tase. Cu el jucam table duminica dimineața. Dacă nu mi-ar fi rușine, aș face și acum o tablă să-i iau polul înapoi. Dar nu se face. În situația mea de mort nu pot să mă pretez la jocuri de noroc. Ar însemna să-mi pîtez singur memoria. Oricum, mare pușlama Tase asta. Stă colo și povestește bancuri. Cică-s ale lui. Și cînd te gîndești că toate le știe de la mine! Rid cu toții, ca să mai înveselească atmosfera asta grea. Halal prieten, Tase! Tocmai acum și-a găsit să povestească bancuri, cînd eu nu mai pot să mor de ris!

Cine-o fi nepriceputul ăsta îndesat, care aprinde lumînarea exact deasupra capului meu? Poftim, îmi pică ceară fierbinte pe nas, pe frunte, pe gură. Și eu, în loc să-i trag două perechi de palme, trebuie să

tac, că-s mort. Dumneavoastră ați gusta vreodată ceară fierbinte de luminări? Nu-grozavă. Aia rece parcă-i mai gustoasă! În nici un caz nu se compară cu scrumbiile de Dunăre făcute cu ceapă. Ce-aș mai înfuleca o porție! Dar nu pot, că o să-mi miroasă gura a ceapă și nu m-au sărutat încă rudele din Botoșani, care descind cu acceleratul de noapte. Toți vor dormi, numai eu trebuie să-i aștept să-mi iau rămas bun. Ce chin! Dacă n-aș fi decedat, mi-aș plînge de milă.

Nevastă-mea a schimbat a șaptea ba-tistă. E toată cernită. Cînd naiba și-a pregătit trusoul ăsta negru nu știu, că doar am murit subit. Să zici că l-a împrumutat? Dar îi vine ca turnat. Ce mai, femeie gos-podină! Ca și conservele, a pregătit totul din vreme! Mă privește și urlă: „Priviți-l ce frumos e! Parcă trăiește!” Cînd trăiam, zicea că-s urît ca moartea. Trebuia să trec pe lumea cealaltă ca să ajung un Jean Ma-rais, că pe lumea asta eram un Quasimodo. Și zbiară mai departe: „Nu mă lăsa singură, dragul meu, comoara mea!” Cînd trăiam și mergeam duminica la meci, zbie-ra: „Nu mă lăsa singură, nesimțitul!” Atunci o lăsam singură trei ceasuri și eram nesim-țit; acum o las singură o viață întreagă și-i sînt comoară! Și iar urlă: „Cui mă lași?” Dacă n-aș fi răposat, i-aș răspunde: „Maică-tii! Că ea mi-a mîncat zilele și tu chenzinele”. „Nu mă lăsa, dragule”. „Ba te las, că nu mai am putere să stau și cu tine și cu maică-ta”. „Te-am iubit și eu, te-a iubit și mama!” Dacă n-aș fi mort aș începe să sughit. Bocește și mai-că-sa: „Dragule, cui ne lași? Nu mai gă-sim un altul ca tine”. „Cred și eu, e mare lipsă de fraieri!”. „Și ce soț ai fost! Sin-cer, devotat, fidel!” Aoleu, bine că mi-a amintit. Cînd mi-o scoate haina, să nu-mi cadă bilețelul din bu-zunar! Dacă-l găsește, pot să-mi cînt veșnica mea pomenire.



- Bine, tovarășă, nu crezi că prietena d-tale ar putea să mai aștepte?
- Nu mai spune??? Și pe urmă să mă criticați că las lumea să-aștepte!...

Desen de RIK AUERBACH

RII!

Scoate articolașul din buzunar și începe discursul: „Ce-i cu tine, tovarășe? Revinoți în fire și nu ne lăsa neconsolați. În felul acesta nu mai putem continua, căci dispariția ta lasă un gol dureros în secția noastră. Drum bun, neprețuit coleg!”

În jurul meu, durerea e imensă. Toți plîng. Unii mai discret, alții dezlănțuiți. Tache are ochii umflați. Se înecă. Mă privește sfios și murmură: „Canalie, suta cine mi-o dă înapoi?” Lasă Tache, nu plînge. Ne mai întîlnim noi și ți-o restitui. În ungherul cel mai îndepărtat al camerei zace epuizat singurul și cel mai bun prieten al meu, Scarlat. Plînge ca o orgă electronică. Îmi sfișie inima. E insuportabil să-i vezi fața descompusă. Preferam să fi murit el în locul meu, decît să-l văd în asemenea hal. Bunul meu prieten, tu cu adevărat ești alături de mine! Hohotele îl scutură ca o criză de malarie. Se apropie sfios de mine, mă sărută pe frunte, copleșit îi strînge mina soției mele, o consolează, o ia îndurerat pe după umeri, o cuprinde distrus, o privește drept în față și-i face cu ochiul. Bunul meu prieten, tu cu adevărat ești alături de mine și, precum îmi dau abia acum seama, ești și alături de ea.

Mulțimea și bocetele încep să mă obosească. Mă doare capul. Păcat că morții nu au voie să ia piramidon. Jalea asta mă scoate din fire. Îmi vine să sar în sus, dar nu pot, fiindcă peste 24 de ore trebuie să sar în jos. Toți sînt ocupați. Plîng, morfolesc batistele. Parc-aș fi murit de hatîrul lor. Uitați-vă la ei cum se bagă în sufletul omului!

Dacă n-aș fi gazdă i-aș da afară. Pînă la urmă așa cred c-o să și fac. Nu mă las nici mort...

I. AVIAN



- Aruncă imediat țigara, Pujule; nu ți-e rușine?
- Ei, poftim! Vedeți cum îmi înfrînează babacii personalitatea?

Desen de VLAD CRIVĂȚ

PLIMBĂREȚUL



Desen de N. CLAUDIU

Școlari și... școlari



Norii trec în pilcuri sure,
Peste cîmp, peste pădure,
Și cu dărnicie lasă
Burniță de ploaie deasă.
Griul sub țărina moale
Își croiește-n viață cale
Și de loc nu se gîndește
(Asta-i lipsa lui firește!)
Că la școală,
Într-o sală,
Despre el se tot discută...
O discuție-ncepută
De vreun ceas, ori poate două
Despre tehnica cea nouă.
Pe o tablă, creta lasă
Urmă albă și lăptoasă
În desene și formule...
(Cite sînt și nu-s destule
Pentru cei ce-n bănci notează...)
Faptu-n sine demonstrează
Că „elevii” pun sub frunte
(Unii-s cu mustăți cărunte!)
Ceea ce, în primăvară
Practic vor lucra afară.
Deocamdată,
Agrotehnica-avansată
Dată e spre folosință
În grăunțe de... știință.

ION RUȘ

VICTOR SIVETIDIS

Balta

Către izvor se plînge balta:
 — Sînt supărată, ce mai una alta,
 Că nu-s ca tine cristalină,
 Că nu-s de voioşie plină
 Şi că la fund,
 Cu totul fără voia mea, ascund
 Nişte nămoluri vechi, neprimenite
 De veacuri, putrezite,
 Ce-aşteaptă numai clipa potrivită
 Să sugă şi să-nghită
 Pe imprudentul care,
 Sedus de liniştea-mi înşelătoare
 Şi poate-mpins de-a soarelui văpaie,
 S-ar hotări să facă-n mine, baie.
 Nu mai vorbesc că-n apele-mi stătute
 Foiesc cohorte nevăzute
 De şerpi, de mormoloci, de lipitori
 De care sigur că te înfiori,
 Apoi înşarii, care duc departe
 Boli dătătoare uneori de moarte,
 Trăiesc
 Şi cresc
 În roiuri infernale
 Ca nişte vechi blesteme ancestrale
 Pe apa mea, pe stuful meu.
 Te rog să crezi că-mi vine foarte greu
 Să ştiu că-s veşnic evitată,
 Că n-am să fiu iubită niciodată
 De cei ce te-ndrăgesc pe tine,
 Că nu sînt în măsură să fac bine
 Decît acestor groaznice jivine
 De care ţi-am vorbit la început!
 Ce-i de făcut?
 De ce eşti tu atît de pur
 Ca o şuviţă de azur
 În timp ce eu
 Duhnesc mereu
 A boală şi a putregai?
 — Răspunsul este: fiindcă stai!

Vesuri

Un vierme foarte mic şi-nctrligat
 Ne povesteşte mîndru ce-a visat:
 — Eram un şarpe lung de şapte coţi
 Şi-atît de-agil că-i minunam pe toţi.
 Iar vipera ne spune:

— Eu în vis

Trăiam în junglă ca-ntr-un paradis,
 Eram un şarpe boa gros şi mare
 Şi îmi făceam digestia la soare.

MORALA:

Tot ceea ce visează-o tîritoare
 Nu are nici aripi şi nici picioare.

Prelucrare din limba greacă
 de MIRCEA PAVELESCU



— Tovarăşe şet, aveţi o poziţie incorectă...
 — Cum?
 — A nodului de la cravată!

Desen de M. CAPĂTĂ

UN CLIENT INFLUENŢABIL
ŞI UN VÎNZĂTOR HOTĂRÎT

Am intrat într-un magazin de confecţii şi am cerut un costum. Vînzătorul mi-a arătat raftul şi mi-a spus: Alegeţi!

M-am apropiat de raft. Aveam de unde alege. Am ales un costum la două rînduri. Era măsura mică.

— Altele n-aveţi? am întreat eu.

— Poftim! — mi-a răspuns el, arătîndu-mi altele.

Am ales unul la un rînd:

— Aş vrea să-l încerc.

— Încercaţi-l.

Cabina era ocupată. Am surprins o convorbire între vînzătorul meu şi vecinul său de raion. Zicea, „al meu“: „Şi luna asta am rămas în urmă cu planul. Am ghinion! Trebuie să fie ceva la mijloc“.

Am intrat în cabină. Am probat haina. Mi-am scos cravata ca să nu mă influenţeze culoarea ei. Am scos haina. Mi-am pus cravata. Am probat pantalonii. Am mîncat un sandviş. Am citit „Urzica“. Am fredonat o arie din Traviata. Iar mi-am pus haina. M-am uitat lung la culoarea hainei. Am luat şi al doilea sandviş. Nu m-a deranjat nimeni. Am ieşit în uşa cabinei nehotărît. Dacă vînzătorul ar fi spus o singură vorbă, plecam îmbrăcat cu costumul meu cel nou. Dar el era preocupat de un singur gînd, exprimat cu glas tare:

— Eu cred că am ghinion! A treia lună de cînd nu fac planul!

Am ieşit din cabină şi m-am apropiat timid de el:

— Ce spuneţi? M-ar prinde?

— Cu siguranţă! Neplătit nu pleacă nimeni de aici!

— Să mai încerc unul gri...

— Încercarea moarte n-are!

— Mi se pare stofa prea subţire.

— O fi.

— Mie îmi place culoarea.

— Chestie de gust!

— Mi-ar trebui o stofă mai groasă pentru iarnă.

— Nici vorbă. Poţi să ştii ce iarnă o să fie?

— Va să zică, cred că ar fi mai bine să trec cu soţia. Ea se pricepe mai bine decît mine.

— Unele se pricep, altele nu. A mea e „spirt“. Foc!

— Şi a mea.

— Să vă trăiască!

— Mulţumesc. Şi a dumneavoastră.

— Mersi! Va să zică, mai treceţi?

M-am îndreptat spre ieşire, cînd am auzit spunînd:

— Aşa nu mai merge! Am ghinion! Sînt hotărît să mă mut în alt raion. Trei luni fără să faci planul de vînzare, înseamnă ghinion!

Mi-a plăcut cum a rostit cuvîntul: „hotărît“.

Eu nu-s! Pe mine trebuie să mă împingă cineva ca să mă hotărască. Pe el, nu! Dar nici el, pe alţii! Că dacă o făcea, nu rămîneam eu fără haine groase! Că doar nu la planul lui o să mă gîndesc eu!

S.M. RUSU



Se produc astăzi la noi, spre bucuria noastră a celor care le folosim, sūmedenie de produse de tot felul, care din nou, spre satisfacția noastră, se află într-o permanentă întrecere pentru calitate, întrecere din care tot noi avem de câștigat. Dar, după cum desigur ați observat și dv., dragi cititori, fiecare produs are o denumire. Și e bine. Pentru că e mai normal, de pildă, să intri într-o cofetărie și să spui: „Dați-mi, vă rog, tort Richard“ decât să întinzi degetul: „Dă-mi una din aial“ Desigur însă că, dat fiind sūmedenia de produse care au nevoie de câte o denumire, aceasta cere din partea autorităților un oarecare efort de fantezie, ținând seama și de faptul că denumirea produsului trebuie să aibă cât de cât o legătură cu specificul său. Se pare însă că la unii autori de denumiri fantezia este de la o vreme în declin, și dat fiind că totuși efortul de fantezie necesară denumirii unui produs nu este chiar atât de mare ca cel necesar compunerii unei opere în trei acte sau unui roman în două volume, credem că ar trebui făcut ceva, ca să nu ne trezim la un moment dat că mîncăm, de pildă, biscuiți „Costică“, îmbrăcăm bluze „Costică“, ne așezăm pe scaune „Costică“, bem suc „Costică“, mergem la cinema „Costică“, și ne bărbierim cu aparatul de ras „Costică“.

Lucrurile nu se întîmplă așa chiar cu „Costică“, dar se întîmplă, de pildă cu „Carpați“. E adevărat, Carpații nu-s Costică,

Carpații sînt o frumusețe a țării, o minunăție a naturii, dar mai avem și altele și apoi nu chiar la orice se potrivesc „Carpații“. Iată, de pildă, O.N.T., care se numește „Carpați“. Nimic mai potrivit pentru un Oficiu de turism, decît denumirea „Carpați“. Să luăm apoi țigările. Ținînd seama de vechimea acestei denumiri, să le admitem, mai ales că atunci cînd țigările „Carpați“ au căpătat această denumire, ea nu era încă prea întrebuițată. Avem și restaurante „Carpați“, avem și hoteluri „Carpați“, care ar avea o justificare mai solidă dacă ar fi în munți. Dar dacă ne gîndim că totuși Carpații sînt un cineva, merge. Merge însă pînă nu e prea mult. Intri într-o cofetărie și ceri o prăjitură. Ți se oferă un... „Carpați“. Pentru că avem și prăjituri „Carpați“ și dacă o să-mi spuneți ce legătură este între prăjitură și Carpați, o mîncînc. Probabil s-au gîndit oamenii că ar fi interesant să pleci în excursie prin O.N.T. „Carpați“, bineînțeles în munții Carpați, luînd ca hrană rece prăjituri „Carpați“, în drum să tragi la hotel „Carpați“, să iei masa la un restaurant „Carpați“, unde ziarele sînt aduse de un vînzător care vine pe o bicicletă „Carpați“. Da, avem și biciclete „Carpați“, pentru că acela care a denumit bicicleta n-a fost mai tare în imaginație decît cel care a botezat prăjitura.

Și cum spuneam mai sus, tragi la un hotel „Carpați“ și dormi

într-o cameră mobilată cu mobilă tip... ați ghicit, „Carpați“. Că și mobilă avem cu același nume. Este imposibil ca ajungînd în această situație să nu te enervezi și să nu vrei să-ți aprinzi o țigară. Însă dacă fumezi cumva „Carpați“ te-ai ars. Dar, în sfîrșit, țigările, hotelul, mobila, hai, dar de ce, tovarășe, n-ai mai găsit altceva măcar pentru brînză și i-ai spus tot „Carpați“? Nu-mi ajunge că fumez „Carpați“, mîncînc prăjituri „Carpați“, dorm în pat „Carpați“, acum și brînză tot „Carpați“ s-o mîncînc?

A apărut de curînd și noua mașină de aragaz. E splendidă, e modernă, e minunat lucrată, dar la sfîrșit a festelit-o. „Carpați“ îi spune.

Tovarășii care dați denumirea produselor, tovarășii scumpi și iubiți, fac un călduros apel la voi să vă reîmprospătați imaginația, nu vă cer mult, nu e greu, ci doar să mai ocoliți, frate, Carpații. Sînt frumoși, sînt formidabili, sînt o mîndrie a noastră, dar tocmai de aceea, de ce să fie și brînză, și prăjitură, și aragaz, și bicicletă și toate?

Că uite, fiind nevoit să rostesc de atîtea ori pe zi „Carpați“, am căpătat o defecțiune. Cînd fac cunoștință cu cineva, știți ce pățesc? Mă recomand

SADI CARPAȚI...
(fost RUDEANU)

Păi, nu-i grav?

„VITEAZUL“



— Și cinci norme pe zi sînt în stare să fac, și încă bucuros.
— Dar ce meserie 'ai?
— Degustător de vinuri!

Desen de AL. CLENCIU

In unele loouri se amină lucrările agricole de toamnă pe motiv că „timpul nu este prea favorabil“.



— Bună ziua!
— Unde o vezi bună? S-ar putea să plouă; mai bine aminăm...

Desen de FRED GHENEDESCU



N. T. ORĂȘANU

(1833 — 1890)

Un cuc bătrîn se lamenta, odată,
plin de amar: — O soartă blestemată
mă urmărește pînă în mormînt!...
Zadarnic mai fac umbră pe pămînt!..
Nu am amici... Mai sînt și divorțat,
din cauză că nu ne-am împăcat.
(Eu am ținut la fosta mea soție,
dar nu-nghișeam să-mi iasă din cuvînt!)
Cît despre puii mei, nici nu se știe
pe unde se mai află și ce sînt.
Eu sînt un cîntăreț posac, bizar,
m-am izolat de lume — voluntar!...
Sînt un inadptabil, din născare!...
Mă exersez (în micul meu „castel“)
să cînt și eu ca o privighetoare,
dar am rămas același bariton,
automatizat și monoton,
redus la... două note de un fel...
În permanență, sînt persecutat
de un destin feroce și etern,
deși eu știu că m-am sacrificat
și pentru arta mea am renunțat
chiar și la sentimentul meu patern...
În orice caz, nu-ncape indoială,
că dacă aș fi fost mai stimulat
aș fi ajuns un muzicant cu fală...

.....
Nu știu precis cît timp s-a lamentat
dar știu că un mierloi i-a ripostat:
— Te-am ascultat și nu te-am întrerupt,
dar trebuie să-ți spun că n-ai dreptate...
Tu ai ajuns un închistat.. Te-ai rupt
de orice fel de colectivitate...
Cel ce preferă să se izoleze
nu are nici un drept să protesteze
și nici motiv să fie revoltat
că nu e prețuit și ajutat
să se remarce și să progreseze...
Gîndește-te la ce ți-am spus!... Mă duc...

Și cucul a rămas să mediteze
ce însemnează să fii singur... cuc!

MIRCEA CODRESCU

N.T. Orășanu este unul dintre scriitorii
însuflețiți de ideile revoluției de la 1848.
Condeiful său satiric atacă deschis insti-
tuțiile statului oligarhic.

Născut în 1833 la Craiova, vine de
timpuriu în București, lucrînd o vreme
ca funcționar la R.M.S. și Monitorul
Oficial. Activitatea jurnalistică și-o începe
la revista „Țînțarul“, scriind sub pseudo-
nimul N.T. Cetățenescu. Apoi (1854- 1879)
publică permanent la revista satirică
„Nikipercea“, revistă urmărită îndeaproape
de cenzură. În afara activității ziaristice,
publică și cîteva volume de proză și
poezie satirică. Antimonarhist caustic,
tipărește în 1871 „Dicționarul politic“,
din care spicim cîteva „noțiuni“ al căror
conținut satiric demască putreziciunea
regimului asupraitor:

LEGE

Legea e o cîrpă veche aruncată la gunoi
Cu care își șterge nasul toată droaia de
ciocoi.

DREPTATE

Dreptate, speculă bună, fără nici un
capital,
Beneficii garantate de mai mult d'un
tribunal.
Ea poartă-n mînă balanșa, după cum
de toți se știe
Care nu e controlată nici măcar de
primărie.

BÎTA

Bîta argument politic, mai presus
de orice lege,
Prin care guvernul nostru candidații
și-i alege:
Acest argument în mina bandelor
electorale,
Aplicat peste spinare, peste cap și peste
șale
Dovedit e că produce efect foarte
constatat,
Căci alege azi în țară fără forme
deputat
Bîta însă cum se știe, fie veche fie nouă
E făcută din natură capete să aibă două,
Și mă tem ca celor care îi cînt astăzi
și ea joacă,
Miine chiar pe-a lor spinare bîta să nu
li se-ntoarcă.

*

Într-unul din volume — „Panorama sau
mineele lui Nikipercea“, N.T. Orășanu
redă portretul unui ministru, reprezen-
tant al clasei exploatare, instrument
al asupririi poporului. Ironia autorului
merge pînă la satira acută, demascatoare,
fără concesi:

„...Puterea e ca o jucărie dată unui
copil mic, care mai adesea cată s-o mînce
și mai niciodată nu-și vine la scîp. Copi-
lul vrea, condus de instinct, să muște din
toate, iar ministrul vrea să muște din
țară. Unul e lacom de turte dulci și cofe-
turi, pe cînd cel-altul de aur, de glorie,
de mîrire, de renume; copilul greșește din
neștiință, iar ministrul (care greșește) din
rea credință. Amîndoi însă se umplu la
gură: copilul de vopsea jucăriei, minis-
trul de a infamiei“...

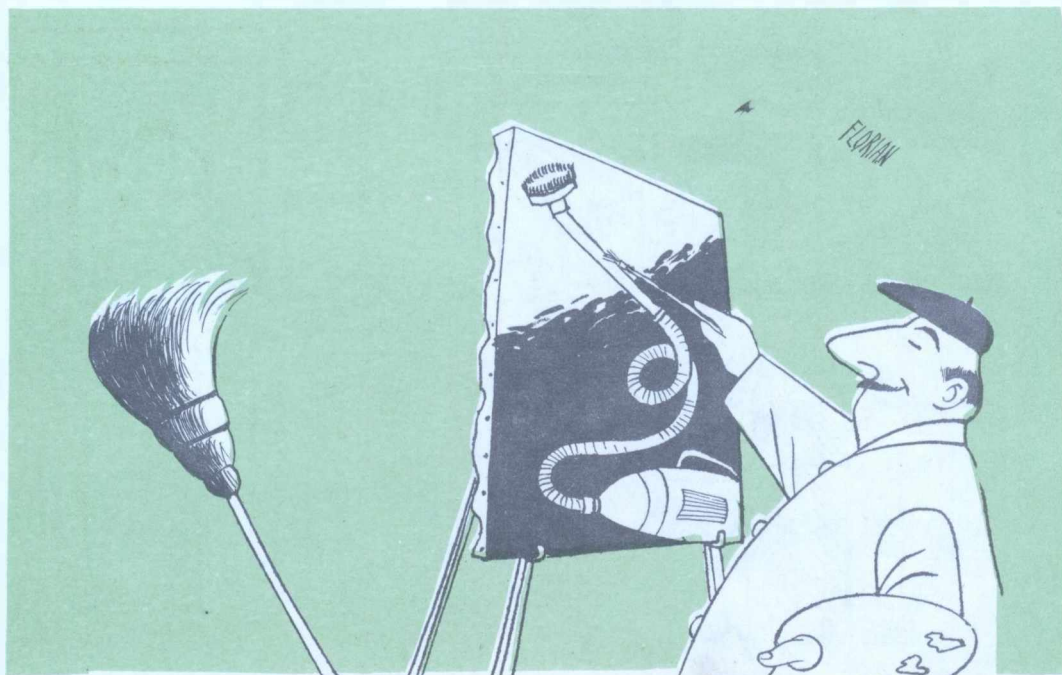
*

Printre poeziile sale satirice, scriitorul
are și cîteva fabule, dintre care reproducem
„Melcul și cioara“, datată 1870:

MELCUL ȘI CIOARA

— Bună ziua melculeț
Zise cioara cu dispreț
Unui melc, ce cocoșat
Pe un arbore înalt,
Sta lipit de-o frunzișoară
Și cu coarnele afară.
Rogu-te, spune-mi și mie
Prin ce mare măiestrie
Te-ai urcat aicea sus?
Tu ce pin' ieri, frățioare,
Erai căleat în picioare,
Și astăzi unde-ai ajuns!'
Melcul rise cu-ironie
De a cioarei nerozie
Și acest răspuns i-a dat:
„Ca mulți oameni ce în lume
Au ajuns a-și face nume,
M-am tîrit și m-am urcat“.

R.T.F



VIZIUNE „MODERNĂ“

Desen de C. FLORIAN



— Eu am plecat pe teren...

CLAR ȘI MULT MAI SCURT!

— Bună ziua, Culiță!
— Bună să-ți fie inima, Niță! Incotro?
— Spre fabrică. Și tu, nu?
— Ba da!
Și amîndoi se urcară în autobuz. La un moment dat Culiță întreabă:
— Niță, iubitule, tu știi cîți kilometri sînt între Prundul Birgăului, unde ne suirăm în autobuz, și Bistrița Birgăului-Fabrică, unde coborîm?
— Unsprezece, frumosule!
— Unsprezece? S-o crezi tu!
— Păi unsprezece sînt — ce tot faci pe deșteptul, că altfel nu ne taxa I.R.T.A. pentru distanța asta.
— Află, dragule, că am avut fericita ocazie să descopăr că I.R.T.A. socotește tarifele după vechile indicatoare kilometrice ale și mai vechiului fost județ Năsăud!

Sosiți la destinație, cei doi amici au coborît. Niță, după numai cîțiva pași, glăsui cu o voce în care parcă clocotea apa:

— Diseară facem o întîmpinare și cerem restituirea banilor plătiți de noi în plus în aști zece ani bătuți pe muche!

— Și ești sigur că o să ni-i dea?

— Chiar dacă n-o să ni-i dea, le mai dăm noi o întîmpinare la care I.R.T.A. măcar două, trei scuze tot o să ne dea, că un asemenea gest o să-i coste oricum mai puțin decît diferența plătită în plus de noi, vreme de un deceniu. Dar, ia spune-mi, Culiță, nu cumva, cine știe cum, te-ai înșelat?

— Se poate, Niță, scumpule?

Pe cuvînt! Ce naiba? Între Prundul Birgăului și Bistrița Birgăului-Sfat sînt 2,5 km, iar de la Bistrița Birgăului-Sfat pînă la Bistrița Birgăului-Fabrică sînt 5 km. Deci, în total, 7,5 km și nu 11 cum socotesc greșit cei de la I.R.T.A. Acum e clar?

— Clar și... mult mai scurt!

VALERIU FILIMON

Poșta

REDACȚIEI

Începînd cu numărul de față voi răspunde cu regularitate numeroșilor noștri cititori care ne solicită avizul sau sfatul în domeniile cele mai variate. În problemele depășind competența noastră — deci în cazuri cu totul și cu totul excepționale — ne vom adresa și vom cere sprijinul specialiștilor. Răspunsurile vor veni, în acest caz, cu oarecare întîrziere, pentru care ne cerem de la început iertare. Dar să intrăm în subiect:

Vasile P. — București ne întreabă dacă e obligatoriu atunci cînd intri într-un local să scoți pălăria de pe cap. Întrebarea comportă o discuție mai amplă. Un vechi cod al manierelor elegante, apărut la Upsala în anul 1602, prevedea obligativitatea gestului. Aceeași indicație o găsim și în ediția adăugită și revăzută a „Marelui Compendiu privitor la felul cum se poartă în societate” — apărut 70 de ani mai tîrziu și tipărit la Calcutta, sub îngrijirea unui mare colegiu de teologi și medici, în limba sanscrită. De la această dată, problema începe să fie controversată. Astfel, dacă ar fi să ne bazăm pe observațiile noastre personale, verificate, s-ar părea că nu e. De pildă, am băgat de seamă că foarte mulți tineri — în deosebi între 17—20 ani — intră în localuri cu mîinile în buzunare și pălăria pe cap. Explicația există, desigur. În cele mai multe din aceste localuri plouă. Dar chiar în cele în care nu plouă, tot cu pălăria pe cap stau. De unde deduc, logic, că cele două autorități în materie, citate mai sus, sînt depășite.

Dumitru V. — Bacău ne întreabă „de ce publicațiile de tineret nu pun în discuție o serie de probleme, cum ar fi, de pildă, cea a sexualității”. Fiindcă nu există. Problema, nu publicațiile.

Ioana V. — Alexandria: „De ce la unele din piesele noastre bănuiești sfîrșitul de la actul întîii? Vina, credem noi, este a spectatorilor care vin de la început. Dacă n-ar face această greșeală și dacă ar veni de la mijloc, n-ar mai presupune cu atîta ușurință finalul.

Șerban G. — Cimpina ne solicită avizul în următoarea chestiune: „De ce în vagoanele cu paturi de pe traseele noastre nu găsești un șervet și un săpun atît de necesare la drum?” Întrebarea ne depășește. O transmitem deci specialiștilor.

Vasilică M. — Giurgiu ne scrie: „Sînt un tînar poet. Am scris cîteva poezii. Dintre ele au și fost publicate. Credeți că un poet trebuie să aibă o profesiune de bază sau, dimpotrivă, trebuie să trăiască din poezie?” Răspunsul nostru: Depinde de numărul exact al poeziilor scrise. Dacă ați scris între 3—5, cred că e firesc să trăiți exclusiv din poezie. Peste cinci, din pensie. Salut, maestre!

BAR.

Anecdote

Într-o zi un reporter american îi ceru un interviu lui Einstein. Printre altele, îl întreabă:

— Spuneți-mi, cum vă notați marile idei: pe foi volante, într-un carnet sau pe fișe speciale?

Savantul privi zîmbind spre carnetelul cu note al reporterului:

— Marile idei — zise el — sînt atît de puține încît îmi pot permite să le știu pe dinafară.

Bernard Shaw — ajuns pe culmile celebrității, fu izbit într-o zi, în timp ce mergea pe stradă, de o bicicletă. Din

fericire, atît biciclistul cît și scriitorul scăpară nevătămați. Cu buna sa dispoziție, Shaw spuse biciclistului:

— N-ați avut noroc, sir! Dacă ați fi fost puțin mai energic, ați fi rămas în istorie ca ucigașul meu.

Directorul muzical al Teatrului regal din München adresă o cerere aghiotantului regelui prin care solicita dreptul să mai angajeze un al patrulea flautist în orchestră. Răspunsul a venit cu promptitudine:

— Nu mai angajăm pe nimeni. Dăm dispoziție ca ceilalți trei să sufle mai tare.

DIN ZONA DOLARULUI



Ș C C CRIMEI

Literatura decadentă capitalistă a ajuns, putem spune fără nici o reticență, în stadiul cel mai înalt al ridicolului. Mîzgăliorii de hîrtie din Occident, fără să fie umoriști, au totuși haz. Una dintre „școlile“ literare sfințite nu de mult sub gingașa titulatură de „Școala crimei verbale“ — cu sediul central în Franța și sucursală în S.U.A. — a scos nu de mult prima promoție de criminali veritabili ai limbajului și ai buneii cuviințe. Unul dintre elevi, Robert Pinget, a scris o carte „Feciorul“ („Le Fiston“, 1960, Paris). În acest roman, nu este vorba despre nimic. Un bătrîn alcoolic, maladiv, ține o corespondență ciudată cu un fiu inexistent, monologînd fără cap și fără coadă, incoherent, nu se știe ce. Paginile romanului nu sînt numerotate, așa că romanul se poate citi de la sfîrșit, de la jumătate, sau de loc. Ultima soluție se pare că au adoptat-o cei mai mulți dintre cititorii normali care preferă să înțeleagă ceea ce citesc și să citească ceea ce înțeleg.

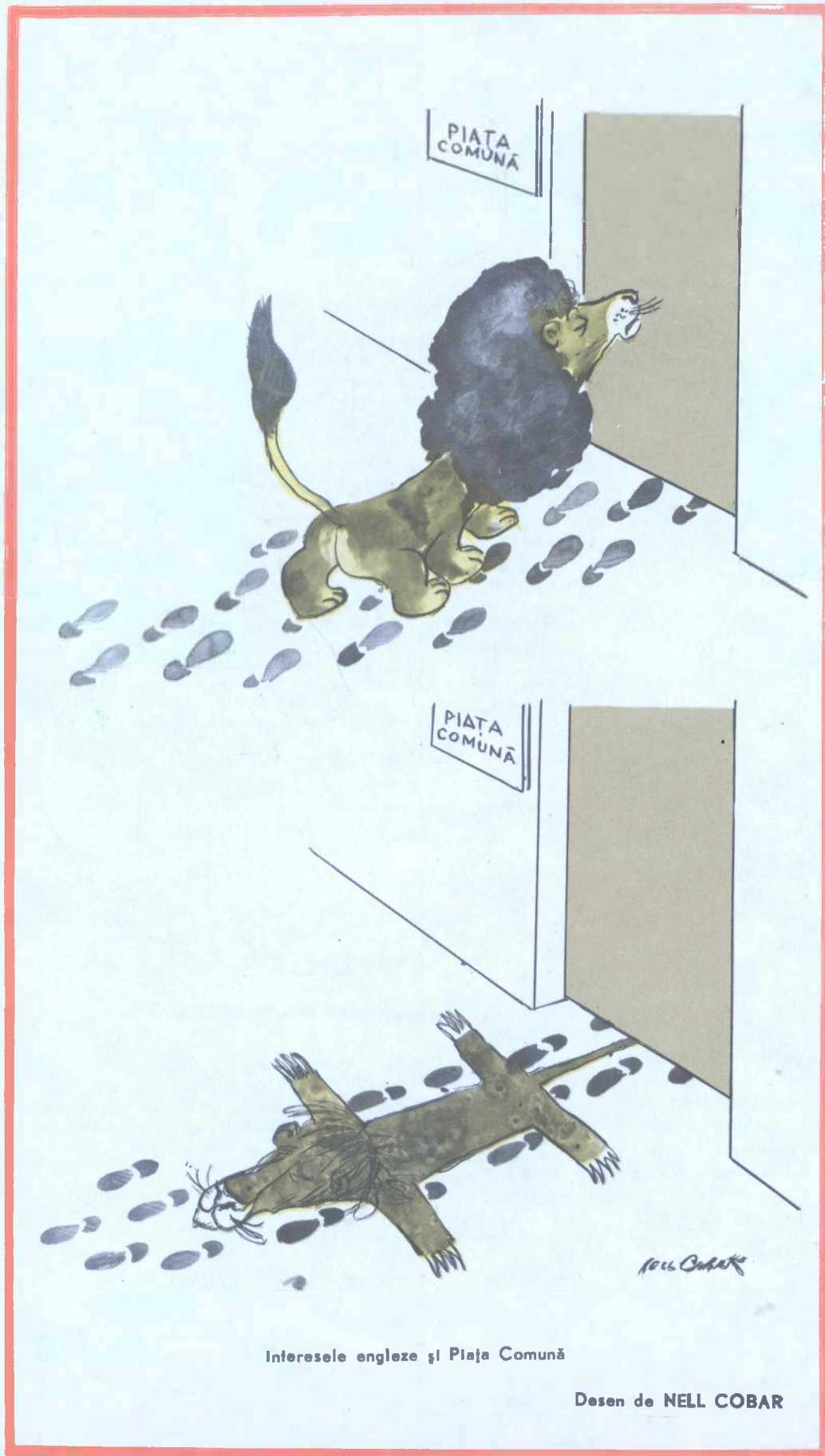
O tot atît de ciudată „creație“ a apărut în S.U.A., sub semnătura romancierului Boris Schreiber, în romanul intitulat „Ne mai rămîn cîteva ore de trăit“.

Eroul romanului e un scriitor torturat de gîndul că nu are nimic de spus cititorilor săi. În tovărășia unei femei demente, care încearcă să-l convingă că nu mai are mult de trăit, scriitorul numără disperat paginile albe a ceea ce ar fi trebuit să fie manuscris. Cam acesta-i tot romanul, cu singura deosebire că din capitol în capitol, autorul, prin gura eroului său, se întreabă:

— Caut? Ce anume? Ce fel de subiect? Ce fel de temă? Prin ce mijloace? Dar pentru Dumnezeu, cine a fost acela care mi-a vîrît în cap ideea de a scrie? (...) O, doamne, inspiră-mă ce anume să scriu...

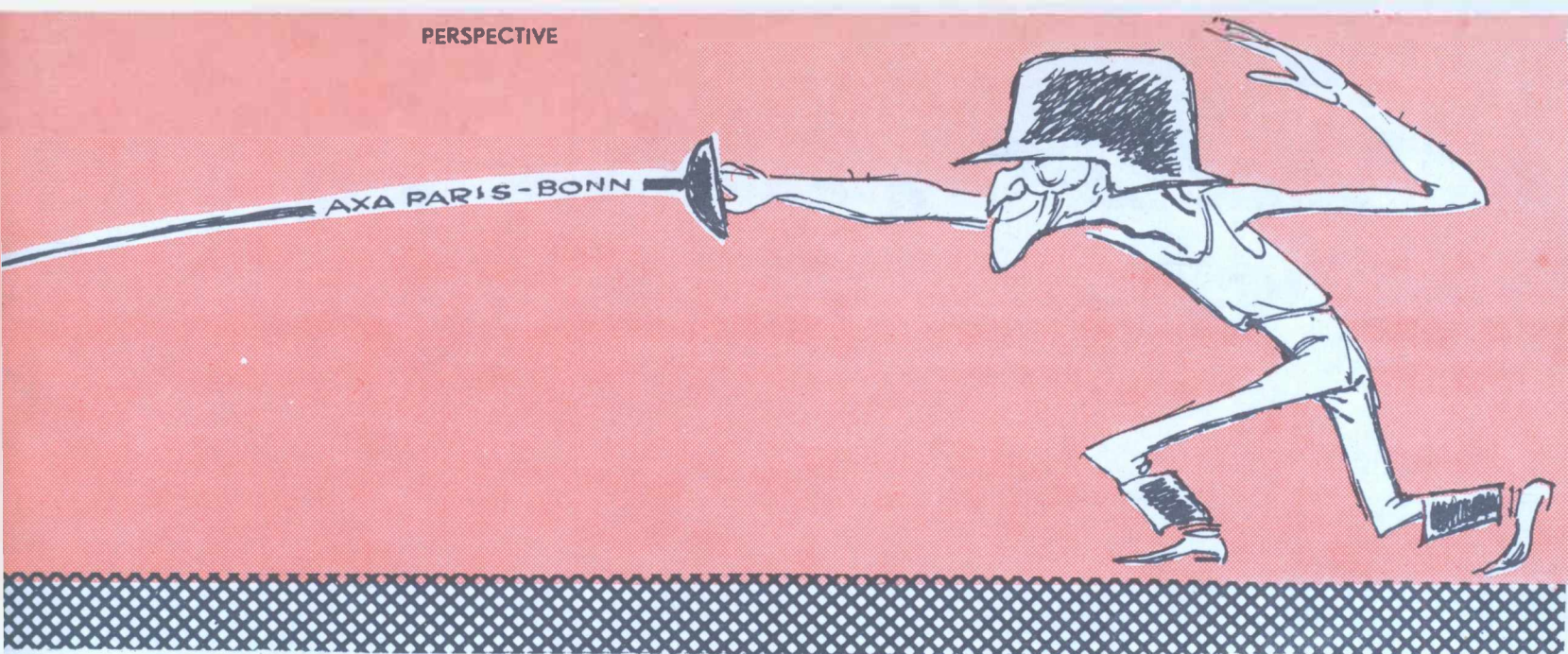
Se vede că pînă la urmă divinitatea nu l-a inspirat nici pe autor, nici pe erou, deoarece romanul se termină exact cum a început: fără nici o idee, fără temă, fără nici un Dumnezeu.

O altă exponentă a crimei verbale e și romanciera pariziană Margueritte Duras, autoarea romanului „Moderato Cantabile“, care, într-o relatare la Radio Londra, declară în stil de aforism:



Interesele engleze și Piața Comună

Desen de NELL COBAR



Sub paravanul așa-zisului „corp al păcii“, S.U.A. trimite spioni și agenți neocoloniști în țările slab dezvoltate!

ALA ERBALE

— Să nu spunem lucrurilor pe nume. Să vorbim în eufemisme, în șarade. Cuvîntul nu ne mai spune nimic. Să ne fixăm undeva, între cuvînt și tăcere.

Ceea ce ni se pare ciudat, e faptul că în fața microfonului romanciera s-a exprimat clar, în cuvinte, fără nici un fel de șarade. Și mai ales, în total dezacord cu aforismul citat, cuvintele ei spun foarte mult: în primul rînd denunță stadiul de descompunere la care a ajuns literatura decadentă occidentală, ruptă de realitate, și, în al doilea rînd, arată că cei care vor să se „fixeze între cuvînt și tăcere“ nu știu nici să scrie, nici să tacă.

Vedeta ultimului sezon literar francez a fost tînărul Gilbert Duprez. Îngrijorat de soarta „sălbaticilor“ din insulele Marshall, tînărul poet s-a gîndit să le vină de urgență în ajutor. Ce le lipsește acestor ființe? s-o fi întrebat poetul. Răspunsul a venit cum nu se poate mai repede: „O cantată mortuară“. Era exact ce le lipsea. Astfel, a apărut, spre consolarea localnicilor din insulele Marshall, poemul lui Gilbert Duprez, intitulat „Cantată pentru sălbatici“, din care cităm aceste încurajatoare versuri:

*Sălbatici,
Nu vă voi părăsi niciodată!
Morții mei dragi,
Mi-e teamă să nu mă părășiți voi...*

Și de teamă, probabil, să nu-l părăsească și cei vii, a adăugat un refren ceva mai vesel care, eventual, ar putea fi lansat în stil rock:

*Tambu, tambu, tamburine
Bala, bala, balafongi
Ti-ti, ti-ti, ti-to-temi
Totem, totemi, tam tam și nicovale.*

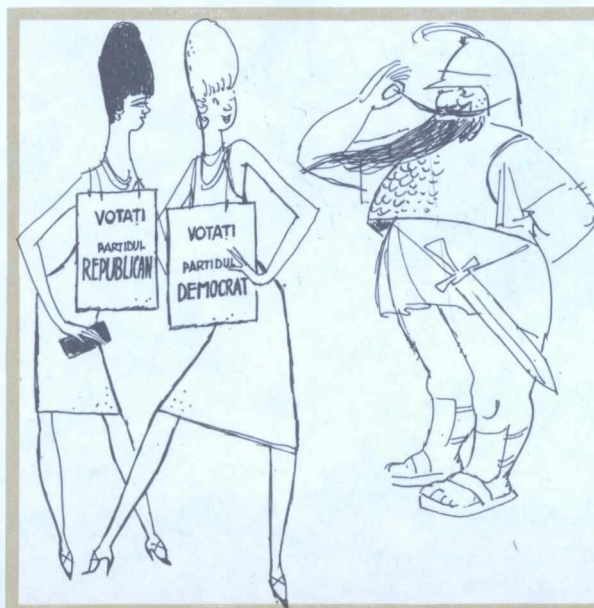
Nu știm în ce măsură insulații din Marshall, pe al căror teritoriu s-au făcut nu le mult experiențe nucleare, îl vor fi părăsit pe poet, și nici în ce măsură „tam-tam“-ul confecționat din deșeurile literaturii decadente va fi fost auzit de „sălbatici“. Un singur lucru e clar (cităm în același poem): „Eu, poetul Duprez, nu sînt decît o plagă...“ Acesta este, de fapt, singurul vers care exprimă adevărul...

RODICA T. FLOREA



— Bun pentru „corpul păcii“!

Desen de A. LUCACI



In recenta campanie de alegeri din S.U.A., candidații din ambele partide și-au dus propaganda în spiritul războiului rece.

RĂZBOIUL RECE: — Blonda sau bruna, îmi e totuna!...

Desen de EUGEN TARU

M-am mutat în casă nouă. A doua zi primesc un telefon de la cumnatul meu: „să fie într-un ceas bun“. I-am răspuns că un asemenea eveniment nu se sărbătorește la telefon, ci la fața locului. El și-a însușit critica, așa că iată-l în fața blocului, în carne, în oase și în garoafe. Il invit în sufragerie, își aruncă privirile în jur și exclamă: „Splendid apartament“. Și dacă spune „splendid“, așa este. El se pricepe, e în meserie, întrucât e director tehnic la unul din trusturile de construcții care lucrează la combinatul din Hunedoara. Și tot la același combinat lucrez și eu, ca laminorist.

La un moment dat mă întrebă: „Unde-i nevastă-ta?“ „Margareta e la vecina de sus. Prepară o ciorbă“.

Mă privește uimit: „La vecin, pentru o ciorbă?“ „Da, ce te miri? Nu știi că mie îmi place ciorba?“ „Știu, face el, dar pentru ce la vecinul de sus?“ „Fiindcă ăla de jos e plecat de acasă“.

Își aruncă nedumerit privirile în jur: „Frumos apartament ai primit. Luminos, spațios, au copiii unde să zburde. Apropo, unde-i Gigel?“ „La vecinul de sus, îi răspund eu, să aducă o căldare cu apă“. „Voi nu aveți apă?“ „Nu“. „Nu s-a tras conducta?“ „Nu s-a tras robinetul“. „Și-atunci cum faceți baie?“ se miră el. „Simplu: ne dezbrăcăm, intrăm în cadă, dăm drumul la apă, ne săpunim, ne spălăm, ne uscăm, și ieșim din cadă. Așa facem noi baie“. Simt că i se suie singele la cap: Zice: „Bine, măi omule, dacă nu aveți apă, cum faci toate astea?“ „Toate astea le fac la sorămea, care are apă și are și baie. Apartamentul nostru nu are baie și nici apă“.

După o clipă, mă întrebă: „Și Vlăduț unde-i, că nu-l văd? În bucătărie?“ „Eh, în bucătărie“. „Pot să văd și eu bucătăria?“ „Nu, nu poți s-o vezi!“ „De ce? Nu-i aranjată?“ „Nu, nu-i construită. Au uitat să facă bucătăria. Au uitat și de baie. Și de apă! Spune, cum să nu turbezi? Iartă-mă o clipă. Dau o fugă pînă la spălătorie, să beau o gură de apă, că m-am înfierbîntat!“ „Merg și eu, că mi-e sete“.

Discuția continuă la același nivel înfierbîntat. El, în calitate de constructor, nu concepea astfel de neglijențe. Și iar i s-a făcut sete. Și iar a coborît la spălătorie. Și iar a urcat!... „E fantastic! tună el. Să trebuie să alergi prin bloc după o înghițitură de apă! Ca-n Sahara! Ai mai văzut asemenea apartament? E inadmisibil să se dea în folosință o casă fără instalație de apă! E de necrezut! Iartă-mă o clipă, iar mi s-a făcut sete.“

Se întoarce după alte câteva minute și continuă: „Spune, cumnate dragă, ai mai văzut asemenea caz? Clădire nouă, fără apă, fără baie, fără robinete?“... „Am mai văzut, cumnățele“, răspund eu. „Nu cred. Arată-mi mie un caz asemănător, și-ți mînuț pe constructor“. „Atunci mînuț-te!“ „Nu înțeleg, unde bați?“ „Eu nu bat, eu critic. Și ca să explic mai limpede, a trebuit să-ți fac această farsă cu apartamentul în care m-am mutat. Din fericire e un apartament elegant, cu toate cele necesare: și cu baie, și cu bucătărie, și cu apă!“ „Bineînțeles, dar cum altfel ar putea să arate?“ „Păi ar putea să arate așa cum arată construcția nouă din combinat, pe care ați ridicat-o voi“. „Care construcție? Că noi am ridicat mai multe“. „Sectorul laminare de 450 milimetri. Știi care?“... „Nu știu care și nu-i treaba ta“. „Păi nu-i treaba mea, e treaba ta. Sectorul funcționează de luni de zile“. „Și ce, mă rog, insinuezi? se infurie el. Că n-am făcut lucru bun? Că e apă de ploaie?“ „Nu e apă de ploaie, dar nu e nici apă de băut“. „Apă găsiți în secțiile vecine“. „Cum i se face unuia sete, lasă mașina și fuga la vreo clădire vecină: „Tovarășe, dă-mi un pahar cu apă, dar repede, că-mi merge mașina în gol“. „Să vină băut de acasă. Și spălat tot de acasă. Și... mă rog, să vină de acasă pus la punct cu toate. În această chestiune noi, deocamdată, ne spălăm pe mîini“.

Și noi am vrea, dar n-avem unde și n-avem cu ce...

AL. VIANU



Mica birfeală

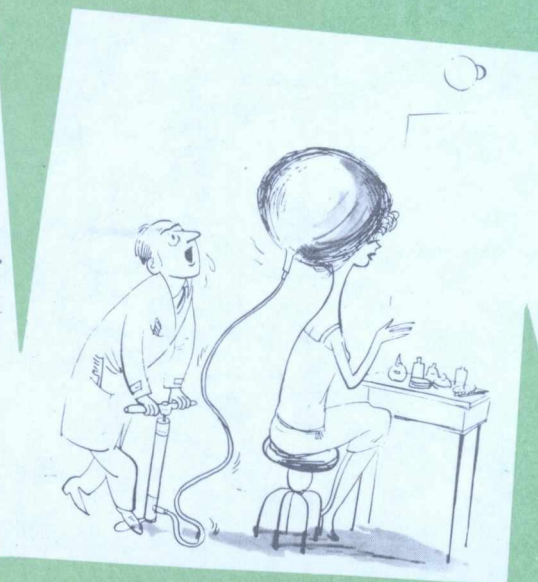
*Într-un amurg întîrziat de vară,
Cocoana barză și cocoana cioară
Priveau cu o amară ironie
Găinile dintr-o gospodărie:
- Iu uite, soro! Să nu-ți vină rău
Cînd vezi atîta țîfnă-? jurul tău!
De-un an de cînd s-au colectivizat,
S-au cuconit și s-au modernizat.
Nu mai departe, uite-o pe Bogheta
Cum face pe grozava și cocheta.
De-nfumurată nu-și găsește locul
Și toată vremea-și ține-n aer ciocul;
Pe creastă pariez că-și dă cu roșu
C-așa o cere dumnealui, cocoșu';
Nici el azi nu mai umblă teleleu,
Ci stă pe lîngă dînsa. (Cred și eu
Că nu mai „sare gardul“, dumnealui,
De cînd gospodăria-i toată-a lui)
Dar eu, grozav mă mir de ea, surată,
Cum a uitat de vremea de-altădată,
Pe cînd era de plîns și zgribulită.
Ce să mai discutăm?... O parvenită!...
Pe noi ne crede proaste și inculte...
E drept că face ouă mari și multe
Dar ce folos de-atît cotcodăcit?
Că-i leneșă, cum n-am mai pomenit.
În loc să le clocească pe nuiete,
Se duce la incubator cu ele!...*

VICTOR HILMU

Desene de GH. CHIRIAC



REGIZORUL: — Ai sărîit monologul „A fi sau a nu fi“...
ACTORUL: — Ce să-l mai spun, că tot îl cunoaște toată lumea!...



— Vreji mai umflat?...



— Ce face Mimi? Stă de o oră la glîndă, fiindcă pleacă în oraș pentru minute!...

CAZUL SELVIN

Ziaristul, romancierul și dramaturgul ceh cu renume mondial Karel Čapek s-a născut în 1890, în orașelul Malo-Svatonovice, din Boemia.

El se simte atras de timpuriu spre literatură. Primele lucrări, scrise în colaborare cu fratele său, sînt mai degrabă niște pretexte literare, pe care Čapek le folosește spre a aborda unele probleme filozofice care îl frământau, dar abia „R.U.R.“, dramă în care satirizează societatea capitalistă, îl va impune publicului din întreaga lume.

După 1933, anul înscăunării lui Hitler la putere, Čapek ne va dărui cele mai importante opere ale sale, pătrunse de un puternic spirit combativ antifascist ca, de pildă, romanul „Războiul cu salamandrele“ (1936) și piesele „Boala albă“ (1936) și „Mama“ (1937), al căror sens ideologic era alarma împotriva primejdiei războiului.

Karel Čapek a murit în 1938 de o moarte grăbită de situația grea în care se afla țara sa și de prigoana dezlănțuită împotriva lui de agentura hitleristă.

Vreau să vă vorbesc despre succesul meu cel mai mare. N-a fost nici una din dramele și nici una din cărțile mele, nici chiar aceea pentru care am luat premiul Nobel. Succesul meu cel mare a fost cazul Selvin. Cum, nu știți cine a fost Selvin? Nu vă aduceți aminte? Cred că sînt vreo douăzeci și șase, ba chiar douăzeci și nouă de ani, de cînd numele lui putea fi citit în toate ziarele. Și eu citeam pe atunci ziarele, dar cazul Selvin trecuse cu totul neobservat pentru mine, pînă într-o zi...

Da, într-o bună zi, o femeie cu părul alb, mică și slabă, intră la mine. Înainte de a mă fi putut informa, cu amabilitatea mea cunoscută, asupra dorințelor ei, ingenunchie în fața mea plîngînd cu amar. Nu pot vedea plîngînd absolut nici o femeie. „Domnule, începu bătrîna, după ce se liniști puțin, — sînteți un scriitor mare. Vă conjur pe dragostea ce o purtați omenirii, salvați-mi copilul!“

După cît am putut înțelege printre suspinele ei, era vorba de unicul său fiu, Frantisek Selvin, un băiat de 22 ani. Fusese condamnat la închisoare pe viață, fiindcă omorise pe matusa sa Sofia, cu intenția de a o jefui.

— Nu-i vinovat, — se tînguia femeia, — știu sigur că-i nevinovat.

Pe scurt, i-am făgăduit să fac tot ce-mi va sta în putere. Am asigurat-o pe biata femeie că și eu cred în nevinovăția lui Frantisek. Voia să-mi sărute mîinile. Cînd m-a binecuvîntat mi-a venit să ingenunchiez în fața ei.

Cazul Selvin deveni preocuparea mea de toate zilele. Mai întîi, firește, am studiat dosarul procesului. În viața mea n-am văzut un proces condus cu atîta neglijență. Un adevărat scandal judiciar. De fapt, cazul era foarte simplu. Într-o noapte, îngrijitoarea matusii Sofia, o oarecare Ana Solar, femeie de vreo 50 de ani, cam degenerată, auzi pași în odaia stăpînă-si. Ducîndu-se să vadă ce se întîmplă, zări fereastra deschisă și silueta unui bărbat gata să sară în grădină. Începu să strige cu putere. Toți vecinii alergară într-acolo și găsiră pe domnișoara Sofia zăcînd pe podea. Scrinul era deschis, o parte din rufe împrăștiate pe jos

și banii neatîși în ascunzătoarea lor. Desigur, criminalul fusese surprins de femeie în timpul acțiunii. Acestea erau *materia facti*. A doua zi, Frantisek Selvin fu arestat. Femeia pretindea că recunoaște în omul care sărise pe fereastră pe tînărul din fața ei. Într-adevăr, Frantisek Selvin, în răstimpul comiterii crimei nu fusese acasă. Pretextînd o durere de cap, plecase și, întorcîndu-se după o jumătate de oră, se culcă în pat. S-a dovedit apoi că făcuse datorii. O mahalagioaică, vrînd să-și dea importanță, se prezentă și declară că în ziua morții matusa Sofia i-ar fi destăinuit cum că nepotul Frantisek îi ceruse bani. După ce l-a refuzat, — era grozav de zgîrcită, — Frantisek i-ar fi spus: „Bagă de seamă, să nu se întîmple o nenorocire“.

Procesul a durat o jumătate de zi. Frantisek Selvin a susținut cu tărie că este nevinovat. Nici un martor nu fusese ascultat sub prestare de jurămint. Avocatul lui Frantisek, — se înțelege un apărător din oficiu, căci bătrîna Selvin nu avea bani să angajeze un avocat mai bun, — se mulțumi să scoată în evidență tînețea clientului său și să implore, cu ochii plini de lacrimi, indulgența juraților. Procurorul aminti juraților cu o voce amenințătoare că înaintea procesului Selvin mai fuseseră pronunțate două achitări nedrepte, întrebînd în concluzie unde va ajunge societatea, dacă fiecare criminal beneficiază de îngăduința prea largă a judecătorilor? Jurații, infricoșați, condamnară pe Selvin cu unsprezece voturi.

După ce am studiat amănunțit faptele, am simțit că totul se revoltă în mine împotriva sentinței, cu toate că nu eram jurat, sau poate tocmai de aceea. Închipuiți-vă: martora principală, imbecilă. Silueta de la fereastră o văzuse noaptea, o noapte extrem de întunecoasă. Criminalul nu putea fi recunoscut nici măcar cu o oarecare aproximație. În întuneric nu poate fi apreciată nici măcar înălțimea unui om; asta am experimentat-o eu însumi. Pe lingă toate acestea, femeia îl ura pe tînărul Frantisek Selvin într-un mod anormal, fiindcă și-ar fi bătut joc de ea. Îi zicea „cobiliță cu brațe albe“,

ceea ce pentru Ana Solar era o ofensă gravă.

Mai departe: matusa Sofia își ura sora, pe mama lui Frantisek. Nu se duceau una la alta. Dacă matusa Sofia pretindea că a amenințat-o, apoi se putea foarte bine ca aceasta să nu fi fost decît o răutate de fată bătrînă, născocită anume spre a-și necăji sora. În ceea ce-l privește pe Frank, el era un tînăr funcționar mediocru, avea o logodnică pe care o întreținea cu scrisori sentimentale și versuri proaste, și, fără să fie vinovat, a dat năpasta peste el.

Mama lui era o femeie curajoasă, demnă de compătimire, roasă de cancer și de mizerie.

Începui atunci să public în ziare o serie de articole sub ti-

m-a îndirjit. De altfel și azi mai susțin că a fost o luptă sfîntă pentru dreptate. Șapte ani am susținut această luptă care m-a consacrat. Nu operelor mele, ci acestui „caz Selvin“ îi datorez numele meu.

După șapte ani muri martora Ana Solar. În ajunul morții se spovedi preotului, că atunci, la proces, făcuse o declarație falsă: la drept vorbind, n-ar fi putut susține că recunoaște în criminalul de la fereastră pe Frantisek Selvin.

Începusem să pricep mai bine mersul lucrurilor. N-am dat publicității noutatea, ci m-am adresat justiției. Pînă într-o săptămînă procesul lui Frantisek Selvin fu revizuit. Pînă într-o lună Frantisek Selvin se afla din nou în fața justiției. Cel mai bun avocat i-a susținut cauza; a cerut juraților un verdict negativ, iar jurații au hotărît cu douăsprezece voturi că Frantisek Selvin e nevinovat.

Acesta a fost cel mai mare triumf al vieții mele. Nici un succes nu mi-a adus atîta satisfacție... Îndată după aceea m-a prins un fel de sentiment de gol. Ca să fiu drept — începeam să tînjesc după cazul Selvin. Viața mea nu mai avea nici un sens. Într-o zi, stăteam la masa de lucru și nu făceam nimic cînd se anunță un om care vrea să-mi vorbească.

— Eu sînt Frantisek Selvin — spuse omul și rămase în picioare lingă ușa.

M-a cuprins deodată o senzație curiosă. Am simțit un fel de dezamăgire că Selvin al meu se-

măna cu un agent de loterie: gras, palid, cu un început de chelie și teribil de comun. Pe lingă toate, mai mirosea și a bere.

— Onorate maestre... (mă numea „maestru“, drept care îmi venea să-i reped un picior în spate) vin să-mi exprim mulțumirile mele. Vreau să mulțumesc celui mai mare binefăcător al meu.

Părea că învățase pe de rost aceste fraze.

— Vă mulțumesc pentru viața mea, dar toate cuvintele de mulțumire sînt prea slabe...

— Lasă, — l-am întrerupt eu, — nu mi-am făcut decît datoria, pentru că eram convins că se condamnase un nevinovat.

Frantisek Selvin clătîna din cap.

— Maestre, spuse apoi cu o voce tristă, pe care el desigur o considera foarte impresionantă, — maestre, nu vreau să înșel pe marele meu binefăcător... eu am gîtit-o pe bătrînă.



tlul „Cazul Frantisek Selvin“. Punct cu punct, am stabilit lipsa de seriozitate a depozițiilor martorilor, în special a martorei principale. Am demonstrat incapacitatea absolută a președintelui și demagogia grosolană a pledoariei avocatului. Am mers mai departe. Av atacat întreaga justiție, codul penal, instituția juraților, această combinație egoistă și nesemnificativă a societății. De pe atunci aveam un nume cunoscut, tînețel era de partea mea. Într-o seară a avut loc chiar o demonstrație la palatul de justiție. A doua zi, veni avocatul tînărului Selvin la mine. Se plînsese de toată acțiunea mea. Înaintase cerere de recurs. Desigur că pedeapsa s-ar fi redus la cîțiva ani de închisoare. Acum însă, instanțele superioare nu vor putea ceda presiunii străzii și de aceea vor respinge recursul. I-am răspuns onorabilului jurist că nu mă interesează cazul Selvin în particular, ci lupt pentru adevăr, pentru dreptate.

Avocatul avusese dreptate. Recursul a fost respins, dar președintele fu scos la pensie. Aceasta

(continuare în pag. 14)

VIRUSUL...

EPIGRAMA MEI

— Bună dimineața!... deranjez?
— Nici un deranj, tovarășe. Ce vă aduce la noi?

— Niște epigrame, tovarășe redactor... Îmi dați voie, mie-mi zice Pandele. Agamemnon Pandele.

— Luați loc, tovarășe Agamemnon.
— Mulțumesc... Până una alta, v-am adus 250 de bucăți. Le-am scris săptămîna trecută.

— ??... Sinteți foarte harnic.
— Ce să fac? Talentul! Dar, să vedeți ciudățenie: pînă săptămîna trecută habar n-aveam de talentul ăsta...

— Și din ce vi s-a tras... gustul pentru epigrame?

— Parcă poți să știi? Se vede că mocnea în mine. Ca hepatita epidemică. Virusul ăsta îți intră în corp fără să prinzi de veste. Și, pînă una alta, tu îți vezi de treabă, ca omu': mai o bere cu colegii, mai o limonadă cu soția, mai un sprîț cu prietenii, că oameni sintem. Și tocmai cînd ți-e lumea mai dragă, te pocnește în moalele capului, nu?

— Ba da, dar cine zici că te pocnește în moalele capului?

— Virusul. Dumneavoastră n-ați pățit la fel?

— Eu nu am avut hepatită epidemică.

— Nu, vorbeam de epigrame... Dumneavoastră le compuneți greu sau ușor?

— Greu. Uneori și cite o săptămîna întregă muncesc la o epigramă. Dar să revenim la epigramele aduse.

— Tocmai (umblă la servietă, scoate un teanc de hirtii). Vă citesc o epigramă adresată unor mineri frunțași:

*Văzînd a voastre rezultate
Seama să-și dea oricine poate:
Deși lucrați la adîncime
Sinteți mereu la înălțime!*

Dar dacă minerii se lasă pe tînjeală, eu le-am și pregătit critica prin epigrama asta:

*Văzînd a voastre rezultate
Seama să-și dea oricine poate:
Lucrați, e drept, la adîncime
Dar nu sinteți la înălțime!*

Tovarășe redactor, acum, dacă îmi permiteți, trec cu epigramele la un sfat popular.

— N-ar fi rău. Poate le publică cineva de acolo...

— Mă înțelegeți greșit. Vreau să zic că epigramele următoare sînt adresate lucrătorilor unui sfat popular care nu se îngrijesc de întreținerea drumului comunal... Fiți atent:

*Văzînd a voastre rezultate
Seama să-și dea oricine poate,
Și primul, eu, vreau să v-o spun:
Voi nu sinteți pe drumul bun!*

Dacă în urma criticii drumul se repară, epigrama va suna astfel:

*Văzînd a voastre rezultate
Seama să-și dea oricine poate,
Și primul, eu, vreau să v-o spun:
Sinteți cu toți pe drumul bun!*

Apropo, tovarășe redactor, epigramele cu frizerii care iau bacșiș, vă plac? Am una teribilă:

*Văzînd a tale rezultate
Seama să-și dea oricine poate:
Nu vezi ce scrie pe afiș
Și fără jenă iei bacșiș!*

Dacă renunță la bacșiș, îl reabilitez prin următoarea epigramă pozitivă:

*Văzînd a tale rezultate
Seama să-și dea oricine poate:
Ții cont ce scrie pe afiș
Și nu mai iei deloc bacșiș!*



Ce părere aveți, tovarășe redactor?... Dar, ce se întîmplă cu dumneavoastră? Sinteți foarte palid...

— Mă doare capul. Îngrozitor!
— Tovarășe redactor, mie-mi place să vorbesc deschis. Durerea de cap n-o fi de la epigrame?

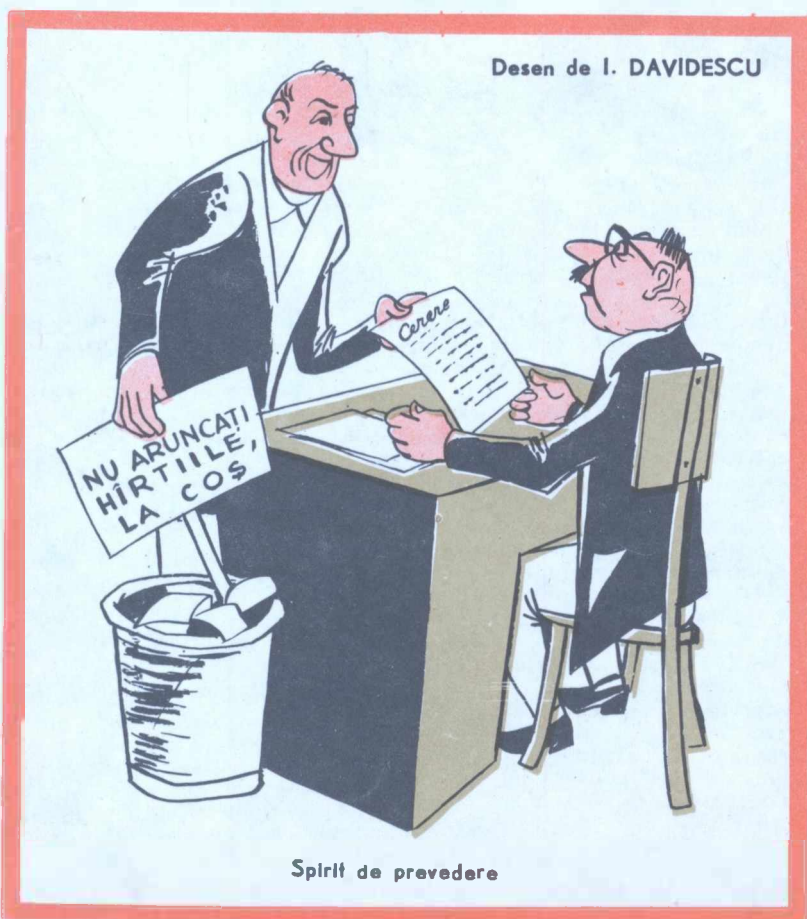
— Exact, tovarășe Agamemnon. Ai pus degetul pe rană. Din cauza lor mă doare...

— E și normal să vă doară dacă vă chinuți o săptămîna întregă la o singură epigramă. Apropo, n-aveți din întîmplare o cafea neagră? Nu?... Atunci, nu vă mai deranjați că, pînă una alta, merge și fără... Trec mai departe la o epigramă cu un cioban care a făcut-o de oaie...

— Tovarășe Agamemnon, n-ai cumva un piramidon?

— Piramidon n-am dar, pînă una alta, vă pot oferi o epigramă cu o mamă neglijentă care și-a uitat copilul în gară... Tovarășe redactor!... Ce înseamnă asta, tovarășe redactor? Plîngeți?... Fiți bărbat, ce dumnezeu!... Înțeleg, și pe mine mă impresionează problema copilului, dar, nici chiar așa ca dumneavoastră. Haideti, ștergeți-vă lacrimile, că altfel nu pot continua. Cînd vă văd plîngînd, îmi vine și mie. Gata, să încep?... Tovarășe redactor, dar pentru dumnezeu, unde fugiți așa?
— La gară, să caut copilul!

RADU RĂDULESCU



Spirit de prevedere

O

Pe unii li pocnește toamna cu un guturai, pe alții cu un subiect de poezie, pe mine m-a pocnit cu o telegramă. Iat-o: „Urcă-te în primul tren — stop — joi ultimul termen — stop — Nelu“.

Mărturisesc că, în ciuda operativității de care am dat dovadă, mi-a fost cu neputință să urmez punct cu punct, fără să mă abat, prețioasele indicații ale nu mai puțin prețiosului meu amic Nelu. Astfel, în loc să încep prin a mă urca în primul tren, a trebuit să mă urc în primul tramvai, să ajung primul la serviciu, să întocmesc în primul rînd o cerere (din motive de... rog a mi se... 3 zile din concediul meu pe...) să urc la primul etaj și prima ușă — dreapta — acolo unde scrie „contabil-șef“ — stop!

Tovarășul contabil-șef tocmai vorbea la telefon.

Avusesem grijă, ca, în cerere, să traduc integral textul telegramei. Să se înțeleagă clar că: joi ultimul termen — stop — joi ultima zi depunere contestație

Z i



— contrar amenzi majorări — nu scăpa ocazie — stop.

Așteptîndu-l pe tovarășul contabil-șef să-și termine convorbirea, mai fac cîteva mici operații de înfrumusețare a cererii. Rafistolez „e“-urile, întăresc bucla „f“-urilor... ca să-mi treacă timpul. Șeful încă nu m-a observat. E cu spatele. Ascult fără să vreau:

Șeful: Cum, nu vrea, dragă? Ce nu vrea?... Să se ducă la școală? Nici azi... Da'ce, e după el? Ia dă-mi-l la telefon!... Cum... Și-a luat bilete la „Mongolii“? Dă-mi-l, că-l lămuresc eu. (Alt ton) Ascultă, stimabile, nu te duci la nici un cinematograful, ne-am înțeles?... Cum?... Nu ține? Ce să țină, mă, nătărăule? Așa vorbești tu cu mine?... Te

Cînd plec la drum o fac fie că am treabă undeva prin țară, fie că n-am treabă și tocmai de aceea îmi arde de plimbare.

Astfel, de pildă, de cîte ori poposesc în Sighișoara nu rezist tentației să fac o promenadă prin oraș. De data asta, odată ajuns în centru, m-am gândit că n-ar fi rău să vizitez muzeul. Acesta își are sediul într-un turn bătrîn de sute de ani și cîteva luni, unde se găsesc expuse diferite piese, începînd cu epoca paleolitică și terminînd cu... etajul V unde se află ultima sală.

Mai sus cu cîteva trepte există, de cînd și turnul, un balcon de unde se poate admira, dacă privești în jos, minunata panoramă a Sighișoarei.

La un moment dat, însă, am privit și-n jur, și imediat după aceasta l-am întrebat pe ghidul care mă însoțea:

— Chioran Toader din Tg. Mureș e vreunul din ctitorii turnului?

— Aș! a explodat ghidul. De curînd a fost pe aici. Nu vedeți că în dreptul numelui său a scris în continuare pe peretele turnului: mai 1962?

— Va să zică n-a fost ctitor, ci doar vizitator!
— Bineînțeles! De altfel, dacă vreți vă pot arăta și alte nume celebre. Iată aici, săpat în peretele de piatră, cu ajutorul unui briceag ascuțit, numele Getei Tomuleț din Petrița, al lui Mureșan Nicu din Turda, al lui Kramer Norbert și Keiser Jacob din Jimbolia, precum și al lui Samson Agi din Odorhei ș.a.m.d., care, după indicațiile calendaristice lăsate de îndemînatecile dumnealor minute pe unul și același perete și pesemne cu unul și același tip de briceag, atestă cu toții că au venit să viziteze și să mîzgălească muzeul-turn din Sighișoara, în frumoasa lună mai a splendidului an turistic 1962!

Explicațiile ghidului mi-au clarificat nedumerirea sută la sută. Va să zică, aceste personaje nu au nici o legătură cu trecutul turnului. Ele au însă legătură, după cum precizează datele, cu... prezentul turnului pe ai cărui pereți și-au imortalizat numele, deși alt merit cu totul și cu totul deosebit decît acela de a-și fi plătit personal biletul de tren pînă la Sighișoara, nu au.

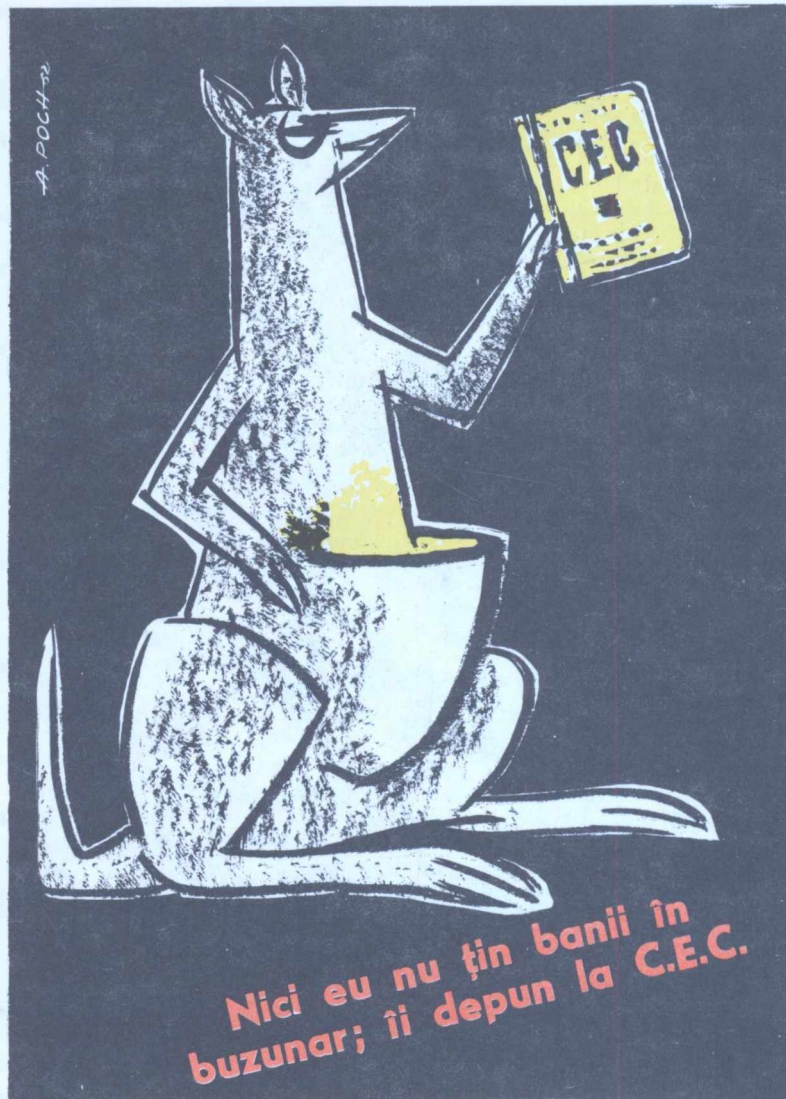
Dacă pe acești nechemăm în ale scrisului pe piatră i-a cuprins o atît de cruntă poftă de eternizare, taman în zilele cînd se aflau la Sighișoara, de ce și-or fi ales drept obiectiv muzeul?

E imposibil să nu fi găsit (dacă ar fi căutat) prin împrejurimi vreo stîncă pleșuvă pe care să-și fi putut scobi fiecare în parte, la adîncimea preferată, răsunătoarele lor nume și prenume, eventual și porecla, spre știința viitoarelor generații de sighișoreni și vizitatori!

Degeaba, neciopliți dăltuitori, au rămas săpate cărțile voastre de vizită în piatra secularului turn! În istorie nu ați intrat. Dar nu vă necăjiți! Chiar dacă nu ați reușit să intrați în istorie, ați intrat în această istorioară....

E mult mai potrivit!

DAN MANOLESCU



Nici eu nu țin banii în
buzunar; îi depun la C.E.C.

Desen de A. POCH

SILVIU GEORGESCU

cu t o a n e

poftesc să... Să ce?... Să fiu scurt că pierzi matineul?... (Explozie:) Cum îți permiți, măăă... măăă... (se bilbîie: nu găsește cuvînte; se întoarce și... mă găsește pe mine; trîntește furios receptorul).

— Dumneata? — mă fulgeră pe deasupra dioptriilor. O cerere? Ce fel de cerere? (ului:) De învoiereeee... Acum, la început de lună?... Zi, nouă ne crapă buza de treabă și dumneata umbli să te învoiești... Ce, ultima zi? Care ultima zi?...? Cunoaștem noi! Telegramme d-astea... cu contestații... majorări... Nu ține... Ți s-a făcut de plimbat. (Țipat:) Vrei să vezi „Mongolii” dumneata! Ei bine, nu te duci la nici un cinematograful — ne-am înțeles?

— Dar...
— Nici un dar! Ți iei cererea și te duci cu ea la tovarășul director Manolache. Să te cunoască și dumnealui. Să vadă cîte parale faci, să... Ni-mic! Etc. etc.

Așa cu cererea mea...
A doua zi — că numai a doua zi nu era joi — m-am dus la... unde?... Aș, ce să caut la tovarășul director Manolache? Tovarășul director Manolache e în concediu. La birou m-am dus.

Colegii m-au luat pe sus. Am făcut din nou bani mărunți telegrama. Concluzia: diseară musai să plec. Și voie? De la cine voie? Cine-mi aprobă cererea?

Și toți colegii, în cor:
— Tovarășul contabil-șef!
Păi, nu m-a refuzat ieri? Ei și? Asta a fost ieri. Tovarășul contabil-șef este totuși un om înțelegător, de treabă... Stanciu de la „materiale” care s-a oferit să-mi țină locul și care locuiește peste drum de tovarășul contabil-șef, m-a asigurat că începînd de astăzi, nu mai rulează „Mongolii” la cinematograful din cartier. Mititelul e la școală (S-a dat adineauri telefon; s-a interesat) Am toate șansele — ce mai?



Iată-mă din nou în biroul tovarășului contabil-șef.

— Dumneata?...
Altă primire. Altă atmosferă. Gest spre scaunul din fața biroului. Iau loc.

— O cerere, nu? Ia să vedem... N-am de lucru:

— Știi... cererea mea pentru... Am vrut să mă duc la tovarășul director Manolache, dar...

Și mă opresc. Tovarășul contabil-șef se oprește și el. Tocmai își pregătea stiloul. E surprins.

— La Manolacheeee??? Pentru un flecușteț ca ăsta?... (Și deodată:) Totuși... știi, mă gîndesc... (Alarmă!... Nîma îmi ticăie năvalnic)... Numai trei zile? Ți ajung trei zile?... Pînă ajungi acolo... pînă nu știi ce...

(A sunat telefonul)
Șeful (ridică): Alo!... Da, eu! (Aco-peră receptorul; mie:) Și așa nu prea avem de lucru — început de lună... (Telefon:) Cine?... A, dumneata ești?... Ce plăcere să îți aud vocea! (Mie:) Mă scuzi un moment! (Telefon:) Le-ați pri-

mit — da? Și ștatele?... În regulă totul? Îmi pare bine! (Mie:) Ca să nu mai pierzi timp, pune dumneata data și dă-mi să-ți semnez! (Telefon:) Ne-ați aprobat și suplimentarea?... Da?... (Mie:) Ascultă-mă ce-ți spun, ia-ți patru zile! (Telefon:) Cu tabelul de prime ce se mai aude? (Trăznit:) Cum, ce?... A căz... Da'cum? De ce?... Cine?... Tovarășul director general? (Mie, care tocmai îi întînd cererea:) Ai răbdare, tovarășe! (Telefon:) Mă scuzi un moment! (Mie:) Ce mai poștești?... Cererea?... (Tăios:) Las-o aici, pe birou. (Rău:) Nu mai spune! Știi că ai haz dumneata. Da'ce eu sint de capul meu aici?... Să mă mai consult. Să vedem ce spune și Manol... tovarășul director Manolache... Ei și? Ce, o să stea toată viața în concediu? În zece zile e aici... (Exasperat) Uite ce este, să nu mă înveți dumneata, un... un... un... (Receptorul păcăne scurt; tovarășul contabil-șef îl ridică repede. Degeaba. Celălalt a închis...)

Dar eu miine dimineață încerc din nou. Nu mă las nici mort. Ce e miine, joi?... De obicei ziua de joi îmi poartă noroc. O clipă, să mă mai uit odată în telegramă. Cînd e ultimul termen?...

L-am ars!

— Unde-ai umblat ieri toată ziua, tovarășe Hagiescu?

— Tovarășe director, am fost la datorie, în slujba dv. și a întreprinderii.

— Ai găsit șuruburile?

— Nu șuruburile, ci șurubul problemei. O lovitură de teatru, știți... e vorba de Mandache...

— Mandache...!

— Mandache de la planificare. E la pământ, tovarășe director, e pulbere, praf, nu altceva... l-am ars la pătrat!...

— Bine, dar ce legătură are Mandache cu lipsa dumentale de ieri?

— Nu ați înțeles? Ați uitat că în ședința trecută a îndrăznit să vă critice, pardon, să ne critice, că de fapt s-a dat și la mine, însă în special la dv., cu neprincipialitate, știți că vă calomnia că îmi acoperiți mie lipsurile la pătrat, adică din muncă și de la serviciu!

— Ce legătură are una cu alta?

— Ba încă ce legătură! L-am prins, tovarășe director, în flagrant delict, acum e praf!

— Ce mă tot prăfuiеști aștia? Ieri, la ora 7, ai fost trimis să aduci șuruburile de 4/18. Unde ai stat?

— Întrebați-mă unde n-am stat, că în timp ce mă deplasam pe teren, conform sarcinii primite, cine credeți că se plimba pe bulevard?

— Dumneata!

— Exact, dar cine credeți că mai era? Mandache!

— Foarte bine!

— Așa am zis și eu, s-a zis cu demagogul. Trec la acțiune și-l urmăresc discret; era doar în timpul programului de lucru, auziți dv., la ora aceea să se plimbe...

— Foarte bine!

— Așa zic și eu, că doar pe noi ne-a criticat. La un moment dat unde credeți că intră? La „Polar“! Eu să îngheț, nu alta, dar nu mă las, intru după el. Ia el două pateuri, iau și eu unul... În sfârșit, trag șapca pe

ochi să nu mă vadă și-l urmăresc...

— Foarte rău!

— Asta am zis și eu... pentru el, apoi iese afară și se plimbă. Se plimbă el, mă plimb și eu, intră el într-o librărie, intru și eu la o frizerie.

— Și șuruburile?

— Ce șuruburi, când îl aveam în mână? Știți... critica de rindul trecut și răzbunarea onoarei dv. Dar, cum vă spun, tovarășe director, iese din librărie, se



plimbă iar și unde credeți că se oprește?

— La șuruburi?

— La cinematograful „Patria“!

— Foarte bine!

— Așa am zis și eu. Stă la coadă, ia bilete, eu după el.

— Bine, omule, și șuruburile?

— Stați să vedeți, iese de la film, ies și eu, mă uit la ceas, ora 11,30 fix. Pleasă el, plec și eu; merge el, merg și eu; deodată intră... unde credeți?

— La șuruburi!

— La restaurant!

— Și dumneata?

— Scai după el! Comandă el o halbă, comandă și eu un țap... știți, după posibilități. Comandă el o friptură, comandă și eu trei mici, el o cafea, eu un sirop...

— Și șuruburile?

— La restaurant puteam să pierd ocazia de a vă răzbuna chestia cu critica? De acolo s-a-n-dreptat spre Cișmigiu. Se așează el pe o bancă, mă așez și eu. Citește el „Mizerabili“ volumul II, citește și eu nota de la restaurant, 32,40 lei fără bacșiș.

— (scrișnind) Bine, și mai departe?

— Se face ora 2. Zic, trebuie să-l fac atent ca să vadă că l-am văzut. Trec pe lângă el, îl salut semnificativ și ce credeți că face? Zimbește, auziți ce nesimțire! Ce părere aveți, tovarășe director, ce sancțiune aplicați în cazul de față?

— Ai să afli imediat (sună secretara). Să vină șeful serviciului administrativ.

— Imediat, tovarășe director!

— Ce părere aveți, tovarășe director, de chestia asta? El ne critică și ați văzut de ce este în stare? (intră șeful serviciului administrativ).

— Tovarășe Popescu, vă rog ca pe ziua de ieri să dați absent nemotivat pe tovarășul Hagiescu de la aprovizionare...

— Pe mine?

— Îl veți retrograda pe timp de trei luni... iar pe tabelul de prime să nu cumva să-l văd timp de șase luni!

— Bine, tovarășe director, dar asta e o glumă, doar v-am spus ce a făcut Mandache ieri!

— Foarte bine a făcut ieri Mandache!

— Cum adică... pe bulevard... la cinema, la restaurant... în Cișmigiu?

— Da! Foarte bine!

— De ce este bine?

— (scrișnind) Dar ce vrei să faci un om care de trei zile este în concediu de odihnă? Să-ți procure dumentale șuruburi?

— Cum?... Era în concediu? Aoleu, m-am ars la pătrat!

P. BUTUCESCU

Maistru la „Electrobobinaj“

CAZUL SELVIN

(urmăre din pag. 11)

Recunosc că m-am simțit strivit.

— Vreau să vă mulțumesc pentru noblețea ce ați avut, — în șuera vocea. V-ați ocupat și de mama mea, Dumnezeu s-o ierte...

— Afară! strigai, când mi-am revenit puțin în fire.

*
* * *

După trei săptămâni m-a oprit în stradă. Era puțin amețit de băutura. Multă vreme n-am priceput ce vrea de la mine. Apoi m-am lămurit. Dacă nu m-aș fi amestecat în procesul lui, desigur că i s-ar fi admis recursul și n-ar fi fost nevoit el, domnul Selvin, să stea șapte ani la închisoare fără vină. Ar trebui să țin seama de starea lui precară, de care sînt și eu vinovat, și să-l ajut cu ceva.

N-am putut scăpa de el pînă ce nu i-am pus în palmă câteva sute de coroane.

Data următoare deveni mai pretențios. M-am ridicat prin procesul lui, am devenit celebru prin el. Cum să plece cu mina goală? Nu l-am putut de loc convinge că nu-i datorez nimic.

Apoi venea la răstimpuri din ce în ce mai scurte. Se așeza pe canapea și se plîngea oftînd că-l apasă conștiința.

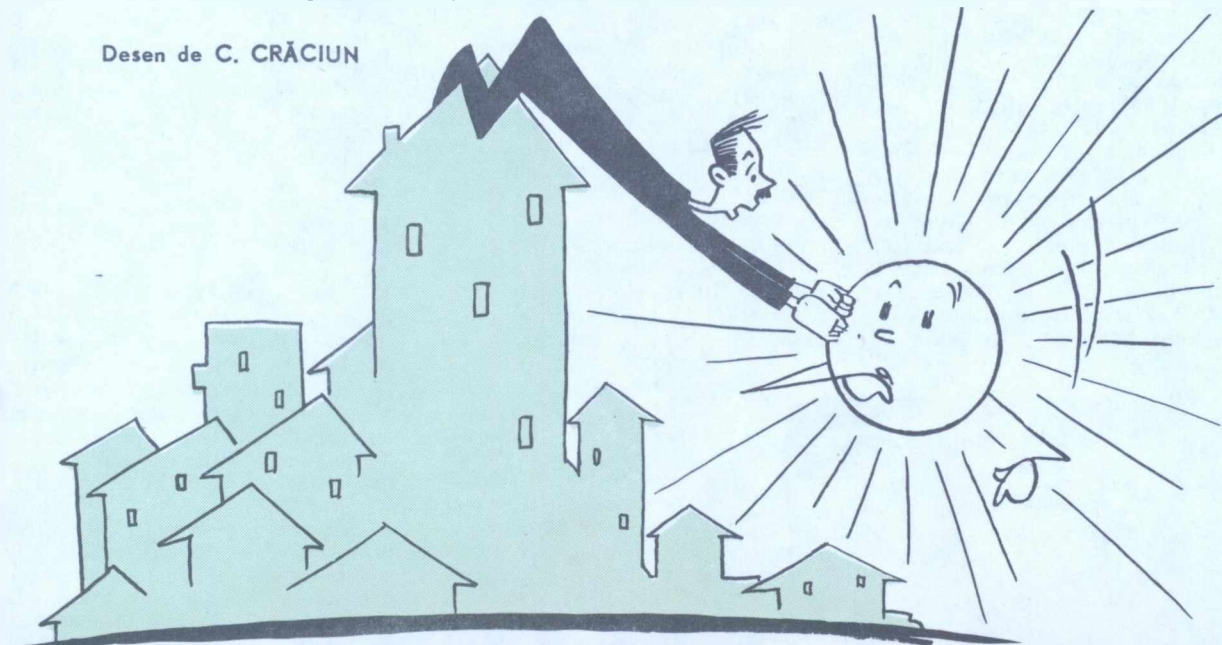
— Trebuie să mă predau justiției, — spunea întunecat, — trebuie să recunosc omorul. Pînă atunci nu am liniște... Dar ce vei deveni dumneata? Toată lumea te va blama, va fi un scandal mondial. Dar cum aș putea să-mi liniștesc altfel conștiința?

Da, muștrările de conștiință trebuie să fie ceva îngrozitor, dacă le apreciez după cît am plătit ticălosului ca să le poată suporta. La urmă i-am cumpărat un bilet pentru America. Dacă și-o fi găsit liniștea, nu mai știu!

În romînește de
PAUL B. MARIAN

Din pricina lipsei de interes manifestate de conducerea Întreprinderii comunale Piatra Neamș, montarea grupului electrogen la uzina electrică a comunei Borca întîrzie.

Desen de C. CRĂCIUN



LOCALNICUL: — Hai, te rog nu mai apune, stai pînă ne instalează și nouă grupul electrogen!

„URZICA“
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
„CASA ȘCINTEII“
BUCUREȘTI

Despre surdo-mutism

Surdo-mutismul este o infirmitate din fericiere nu prea răspîndită. În ultimele luni, Oficiul de statistică al „Urzicii“ a înregistrat numai trei cazuri: unul la Bacău și două în București.

Surdo-mutism S.G.L.

În București, un interesant caz de surdo-mutism se constată la Secțiunea gospodăriei locale de la Sfatul popular al raionului „30 Decembrie“.

Acest serviciu a fost sesizat de către „Urzica“, încă din luna mai 1962, cu adresa nr. 3627, despre situația cetățeanului Bobescu Teodor, salariat la Centrul de cercetări al Academiei R.P.R.

La această sesizare (și la următoarele două reveniri ale „Urzicii“: din 25. VI și 12.VII.1962) pomenitul S.G.L. n-a răspuns nici pînă azi nimic, avînd și aerul că nici măcar n-a auzit despre așa ceva. Surdo-mutism total.

Ceroetînd științific fenomenul, Serviciul medical al „Urzicii“ opinează că acest surdo-mutism total nu e și... definitiv. Dacă pacientul ia măsuri din vreme, infirmitatea sa are toate șansele să se corecteze.

O primă măsură ar fi să-și... măsoare acțiunile, revenind asupra celor arbitrare.

Surdo-mutism I.R.V.A.

Cu adresa nr. 3850 din 12 mai 1962, „Urzica“ a sesizat I.R.V.A. că responsabilul centrului nr.70 (din București, Piața Elefterie) pentru colectarea sticlelor goale, ține unitatea mai tot timpul închisă, iar cînd se află la serviciu refuză primirea sticlelor aduse de cetățeni, sub motiv că n-are bani să le cumpere. Totodată, la acest centru nu se afișează orarul de funcționare și nici lista de prețuri pentru sticle și borcane, pe sortimente.

Neprimind răspuns la această sesizare (și nici la următoarele două reveniri: din 25.VI și 12.VII.1962), „Urzica“ a stabilit diagnosticul: surdo-mutism incipient.

Ca să nu i se transforme surdo-mutismul, din incipient în cronic, i se recomandă conducerii I.R.V.A. un tratament profilactic: de a da indicații centrelor sale să plătească la timp cetățenilor sticlele și borcanele, întregi — spre a nu plăti, finalmente, conducerea I.R.V.A. sticlele, borcanele și... oalele sparte.

Surdo-mutism în stare acută

„Urzica“ a trimis Comitetului de întreprindere al Fabricii de confecții din Bacău, la 23 mai 1962, o sesizare (nr. 4041) în legătură cu salariatul acestei fabrici, Pîslaru Ion.

La această sesizare (și la următoarele două reveniri ale „Urzicii“: din 29.VI și 12.VII.1962) numitul comitet de întreprindere nu s-a deranjat — și încă nu se deranjează — să răspundă...

Așadar... n-aude, n-a glăsuie.

Caz special: surdo-mutism în stare acută. Aici este, deci, necesară, o... intervenție chirurgicală, din partea forurilor „chirurgicale“ superioare, locale.

Comitetului sindical să i se... extirpe „buba“ de care suferă.

Buba... indiferenței.

DOCTOR C.B.D.



— Ce faci, cocoșule, cauți punga? — Păi am auzit pe agronom cînd l-a spus președintelul că în gunoalul ăsta zace o grămadă de bani...

Desen de PALL

DRAGĂ URZICO

URZICUȚO,

Despre oamenii de treabă și despre gestionarii serviabili de la centrele de piine — zice lumea că sint... buni ca piinea caldă.

Eu însă nu pot spune la fel despre vinzătoarea gestionară Cucu Jenica de la centrul de piine nr. 474, care m-a primit... rece ca o piine veche.

Dar am dezlegat pe loc misterul: tovarășa Jenica era absentă, fiindcă — în timp ce eu ceream pentru a nu știu cîta oară, piine — dînsa... dezlega „cuvinte încrucișate“.

Eu: — Dați-mi, vă rog, o piine!...

Dînsa: — Expresie vegetală, din șase litere, care începe cu „f“ și se termină cu „ă“, și o taie ciinilor vreo vinzătoare de la vreun centru de...

— Dați-mi, vă rog, o... mai vrusei eu să zic.

— Frunză! zise dînsa. Asta e: taie ciinilor frunză! expresie vegetală care... asta e!

În sfîrșit, dragă Urzico, a binevoit pînă la urmă să-mi vîndă o piine, dar... un moment, te rog... că tocmai dezleg un joc de cuvinte încrucișate (m-am molipsit și eu de la Cucu Jenica)... spune-mi, te rog, ce-o fi însemnînd: expresie uzuală, din 34 de litere, care începe cu „s“ și se termină cu „e“? Nu te mai obosi, dragă Urzico, am găsit! Înseamnă: „Sanționare cu mutarea la o altă unitate“.

Sînt instructive, sînt foarte instructive cuvintele încrucișate!

Vlorel Vasileseu,
str. Agricultori 133
București

URZICO DRAGĂ,

De cîte ori crezi tu că trebuie să fie reparată o pendulă, ca să funcționeze... prost? Să-ți spun eu: de cel puțin... nouă ori.

Oficiul P.T.T.R. raional Vaslui dă mereu o pendulă la reparat, la cooperativa „Unirea meșteșugarilor“ din Vaslui, și această cooperativă... încasează bani și „repară“, dar nefericita pendulă tot nu merge, sau — în cel mai „bun“ caz — merge anapoda. Pînă în aprilie 1962, proverbiala cooperativă reparase pîrdalnică pendulă de vreo... opt ori, dar ea tot nu mergea.

A noua oară a ținut-o la reparat nu mai puțin de trei luni, după care a dat asigurarea că „de acum încolo va funcționa“.

Și, într-adevăr, „funcționează“! Dar știi cum? Ba o ia înainte, ba rămîne în urmă, cu cîte 5—10 minute în 24 de ore, iar... gongul — care trebuie să „bată“ orele — nu mai bate de loc.

Specialiștii acestui soi de reparații sînt: maestrul ceasornicar Ion Filimon, care tratează cam prea cu ușurință problema reparațiilor, — și președintele cooperativei, tovarășul Ion Spătaru, care acoperă și cocoloșește lipsurile unității respective.

Încît, soluția — dragă Urzico — în privința acestei cooperative, se arată de la sine: spre a fi reparate bine acolo pendulele, trebuie „reparați“ bine, mai întii... cei ce repară.

Theodor I. Leuștean
str. Tepeș Vodă 9
Vaslui

URZICO,

Taxatoarele de la autobuze au, după cîte știu, doar misiunea să ne taxeze la propriu: încasîndu-ne costul biletului de călătorie. N-au și „dreptul“ să ne... taxeze cu epitete insultătoare.

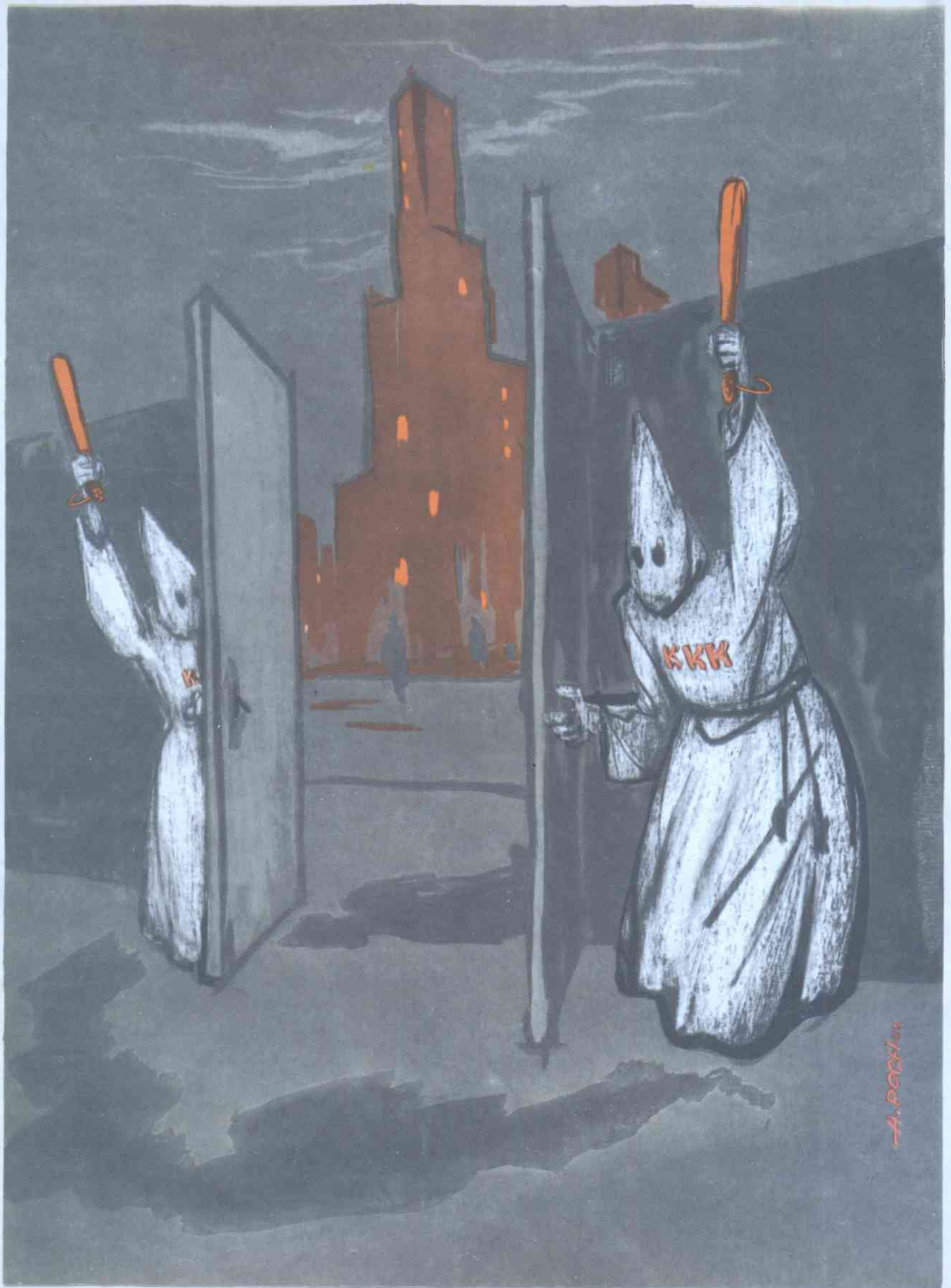
Dar se vede că taxatoarea cu nr. 8103 de la autobuzele liniei 31 e de altă părere. Abia intrase autobuzul în stația de urcare, că respectiva taxatoare a și închis ușa din spate, încît mi-a prins mîinile între aripile ușii. Izbucînd totuși să mă urc și atrăgîndu-i politicoasă atenția asupra comportării sale, taxatoarea mi-a răspuns cu o ploaie de insulte, pe care mi-e și rușine să le reproduc. Tot atunci, pe un cetățean (îți notez alăturat numele său) l-a... taxat drept „sfrijit“, iar pe o cetățeană (salariată la Uzina Electrică și al cărei nume, de asemenea, ți-l notez alăturat) a taxat-o drept „tembelă“!

Am, dragă Urzico, o nepoțică de patru anișori, care — cînd mă joc cu ea și o necăjesc zicîndu-i: cîrno! sau: urito! sau: ești o leneșă! — îmi face din pumnișori, cu „sic“, replicîndu-mi în termenii ei copilărești: „cine zice, ăla el cine zice, ăla e!“

În autobuz, dragă Urzico, noi, pasagerii, ne purtăm ca oamenii serioși, nu ne arde „să ne jucăm“ cu taxatoarea care ne face... cum spusei mai sus — și nu i-o-ntorcem: „cine zice, aia e!“

N-ar fi frumos!

Gache Dumitru,
str. Londra nr. 32
București



A. Popescu

UNIVERSITATEA DIN MISSISSIPPI SA DESCHIS PORTILE